

Efendi
DISTORSIONS
núm. 83

Elisabet Riera

EFENDI

Ed. Males Herbes
2021

Eli, Eli, laba sabactani...

Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?
Estàs lluny de salvar-me, no t'arriba el meu clam.
Déu meu, crido de dia i no respons;
crido de nit i no trobo repòs.
(Salms 22:1-25 BCI)

Primera edició: setembre 2021

© Elisabet Riera, 2021

Aquesta edició c/o SalmaiaLit, agència literària

© de la il·lustració de la portada, "Punta Sur", 1981, José Hernández.

VEGAP, Barcelona, 2021

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-123165-5-1

Dipòsit legal: B 12665-2021

Impressió: Liberdúplex S.L.

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Efendi: del turc *Efendi*, 'senyor',
aquest, del grec bizantí ἀφέντης (aphéntēs),
i aquest, del grec αὐθέντης (authéntēs),
'persona amb autoritat', 'autor'.

1.

—Blau —vaig dir—, blau i lluent. Radiant.

L'home va transcriure la meva resposta i va observar el monitor.

—Repeteixi-ho. De quin color ho veu?

Em vaig concentrar perquè el meu to fos més convincent.

—Blau. Blau cel. Blau del tot.

Ell va tornar a mirar el monitor. Vaig sentir un petit corrent al voltant del front, sota l'anella metàl·lica de l'escàner. Vaig trigar un segon a esborrar el pensament. Un segon era un avantatge descomunal per a la màquina.

—I ara?

Haviem passat a la imatge següent.

—Groc. No, daurat.

—Sensacions?

—Escalfor. Confiança. Alegria.

Vaig evitar de mirar-lo. Per uns instants, només se sentia el toc lleu del llapis òptic sobre la pantalla i, de fons, el brunzit dels sistemes de refrigeració de les màquines. Estaven mesurant la meua temperatura corporal. Vaig forçar-me a visualitzar focs, deserts, suor.

—Es troba sol? —va dir ell de sobte.

Era una maniobra protocol·lària.

—Sol? Impossible. Tinc Efendi.

Va fer que sí amb el cap.

—Sistema nutracèutic?

—Pla ++.

—Quan li van autoritzar el ++?

—Fa tres temporades.

—Motius?

—Pics de rendiment.

—Resultat?

—Excel·lent.

—Ho disfruta?

Vaig sentir de nou el petit corrent, aquest cop a la boca de l'estómac i a les genives. No hi havia dubte ara; eren les reminiscències.

—Que si ho troba saborós —va aclarir ell.

—És clar.

—Sense exagerar...

—Suficientment saborós.

—Li diu res aquesta imatge?

Aquest cop, a la pantalla s'hi va projectar no una imatge genèrica, com les anteriors, sinó una de familiar. Era la casa, exactament la mateixa casa. Em vaig espantar.

—No —vaig negar—, no em diu res.

—No l'ha vista mai?

—Mai.

Els llums de la sala es van encendre de cop. El monitor es va apagar i el brunzit dels motors de les màquines es va aturar. L'home va deixar el seu terminal a sobre la taula i es va posar de peu. Se'm va apropar i em va desconnectar el sensor de l'hipotàlem.

—Ja està. Es troba bé?

—Tot bé.

—Correcte, doncs. Ja pot marxar.

Amb cert alleujament, vaig aixecar-me de la lli-
tera.

—El tornarem a citar d'aquí a tres cicles.

Se'm va disparar el pols. El temps habitual entre revisions ordinàries era d'una temporada: dotze cicles.

Mentre sortia per la porta em va envair el cap el paisatge veritable que havia vist durant les projeccions: un cel gris i planer, sense màcula i sense fi, eternament inalterable. I un sol negre com un forat de l'univers que em xuclava cap endins.

2.

Tornava del CIMA cap al meu apartament per les avingudes perfectament diagramades i buides de la Ciutat Blanca. Vaig passar per davant d'alguns edificis de servei comunitari: Ordre, Higiene i Manteniment; Impressió de Matèries Múltiples; Producció Nutracèutica. La Borsa i les seus de les Grans Corporacions quedaven a l'altre extrem de la ciutat, inaccessibles, a bon resguard. Caminava enmig d'un silenci amortit. Només una petita i contínua vibració —un moviment més que no pas un so— trencava la quietud total. Es deia que sota terra hi havia les ruïnes de totes les civilitzacions: catedrals, piràmides, mesquites, arcs de triomf. Per tal de no violentar cap sensibilitat van ser enterrades tot d'una i al mateix temps, de manera

correcta i ordenada. Amb aquesta victòria sobre la memòria es va erigir la Ciutat Blanca, despullada de tota creença prèvia. La memòria podia ser un obstacle per al progrés, es va dir. I aquells edificis d'èpoques passades, carregats de visions del món de signe no només diferent sinó sovint oposat, desviaven l'atenció de l'horitzó únic, clar i definit cap al qual ens dirigíem: el benestar universal, l'optimització de cos i pensament, l'eficiència màxima de l'espècie.

No se sabia del cert, però, si l'ínfima i omnipresent vibració procedia d'aquelles masses de matèria antiga soterrades, o si, ben al contrari, es devia a les ones que creuaven l'aire formant una xarxa densa però invisible d'informació que a tota hora ens sobrevolava. Tampoc no ens distreia; ens havíem acostumat a aquell zumzeig, igual que a l'atmosfera d'humitat i temperatura constants en què respiràvem i que només s'obria en comptades ocasions, quan un enorme diafragma ens fitava des del zenit sense que poguéssim veure mai què hi havia a l'altra banda.

Abans d'entrar al meu bloc residencial, vaig mirar cap amunt. El cel ja era blanc opac; m'havia tornat a perdre l'episodi de llum. Vaig apropar l'ull dret al lector i la porta es va obrir. L'ascensor em va deixar en un apartament de classe 1HSS de la setena planta. Un cop dins, vaig dirigir-me directa-

ment al terminal, que va identificar-me tot d'una.

—Bona tarda, *sire*. A punt per continuar la jornada? —Havia de recuperar l'estona perduda al CIMA per no defallir en el ritme de producció.

Efendi em deia *sire* a mi i a tothom. El programa d'acompanyament usava per defecte aquella fórmula de respecte que tant s'aplicava a individus XX com XY amb independència també de l'edat biològica, ascendència genètica o categoria professional. Era una mesura igualitària.

A cada individu se li assignava un número de sèrie d'Efendi tan bon punt era apte per manipular un terminal, ja des dels primers estadis de creixement. Aquell codi era el que ens identificava al llarg de tota la nostra vida útil. El sistema s'anava actualitzant a mesura que creixíem, adaptant-se al moment vital i productiu de cadascú. Els sistemes de reconeixement dactilars, oculars i de veu, i el control de les constants fisiològiques, convertien Efendi en un cuidador i tutor de primera: ningú em coneixia tan íntimament com ell. De vegades m'adormia pronunciant el seu nom.

Abans de reiniciar la sessió, Efendi va detectar un descens de la meva reserva hídrica i vaig haver de beure una dosi de líquid perquè m'autoritzés a començar. De seguida, una cortina mòbil de lletres i colors va anar omplint, de dalt a baix, la pantalla. Pluja, se'm va acudir —sens dubte una

altra reminiscència—, però vaig espolsar-me-la ràpidament i vaig continuar la feina sense fer-ne cas. Jo era un dels millors.

3.

S'havia adoptat el blanc com a color universal perquè contenia tots els altres i per tant era inclúsiu, democràtic i laic. El blanc mai no podria provocar exaltacions de cap mena. Era el color de l'harmonia i la seguretat, ensenyes de la Ciutat Blanca. Convertir-se en una peça d'aquell sistema feliç, integrar-s'hi fins al punt de no distingir-se dels altres, era un orgull a més d'una qüestió de supervivència. La dissonància equivalia a la vergonya —un rubor obscè sobre la nostra convivència immaculada— i, finalment, pel bé de tots, a la no perpetuació.

No obstant això, entre alguns ciutadans s'havien detectat certes oscil·lacions d'ànim, que l'es-

criptura cromofarmacològica va corregir amb un èxit fulgurant. Els textos terapèutics eren prescrits en forma de píndoles digitals que cada usuari rebia a través del seu terminal i que provocaven un benestar immediat a causa dels efectes combinats del llenguatge i els colors, simplificats i concentrats al màxim. Era la meva tasca.

Totes les paraules d'un mateix univers semàntic les etiquetava amb un to determinat. Les paraules que podien pertànyer a diversos camps conceptuals eren de color mutable, i també podia variar alguns graus la saturació de color, segons el context i la intensitat requerida. Tocant les paraules que queien per la pantalla, mutant-les o graduant-les amb els índexs i els polzes com si fes girar rodes virtuals, creava unitats tonals, precises càpsules de sentit cromolingüístic destinades a diferents usos i individus. Cada corporació s'especialitzava en alguna gamma cromolingüística determinada, sempre, és clar, deixant de banda els mots i colors que havien estat desterrats, no pas per prohibició, sinó per falta de demanda i ús; havien caigut primer les paraules que ocupaven els dos extrems de l'arc de colors, i s'havien afermat les que ocupaven l'ampli i còmode terme mitjà. Per conquerir més territori d'aquest espai, competíem en Borsa. Els actius eren directament proporcionals a l'efectivitat. La meva corporació

era de les que comptava amb un reservori més ampli, i es distingia per l'ús i administració dels tons pastel: verds clar, crema, rosats, lilosos i també blau cel, colors que acompanyaven perfectament paraules serenes i relaxants, les que contribuïen a mantenir tothom tranquil. Eren tons i mots amb gran demanda, i jo era considerat un expert a combinar-los en la intensitat i variació justes perquè els receptors se sentissin satisfets. Més i tot: guarits. No ens aturàvem a pensar de què calia ser guarit, ni d'on venia aquella fam que alguna cosa exterior a nosaltres vingués a omplir-nos per dins.

Així, l'escriptura cromofarmacològica s'havia convertit en el puntal de la nostra economia i, per extensió, de la nostra societat. No era només qüestió de consum; les píndoles lexicocromàtiques que es dispensaven a tota hora a través dels terminals individuals definien el nostre comportament i els seus límits: fixaven la norma de la Felicitat Constant. Feia temps que havien substituït les lleis sense que es produïssin aldarulls ni revolucions. La clau, s'explicava, era que es van convertir en un entreteniment generalitzat: les pindoletes feien gràcia, tothom se les empassava de grat i a la majoria se'ls feia impossible deixar de consumir-ne en quantitats cada cop més elevades i contínues.

Gràcies a això, jo tenia dret a un apartament de categoria 1HSS i gaudia d'alguns altres avantatges, com atenció discrecional al CIMA (a banda de les visites obligatòries) i complements nutracèutics de nivell ++.

Aquell dia, després de la revisió de control, vaig estar treballant en l'agrupament de paraules fins que els polzes se'm començaven a enrampar. De seguida va sonar l'avís d'Efendi. A la pantalla hi va aparèixer una taula d'estiraments dactilars que vaig practicar un darrere l'altre. Abans d'aixecar-me de la cadira vaig comprovar la meva ràtio: 14.021 paraules emprades en 386 càpsules cromàtiques. Estava bé, per sobre de la meua mitjana de les últimes jornades. Si seguia així, aviat completaria el cicle vigent i disposaria d'alguns períodes de temps propi, o podria acumular punts per a una revisió qualitativa de vida. Vaig pensar que aquest cop usaria el temps; potser així podria coincidir amb alguns episodis de llum.

Vaig prendre un pack nutracèutic del refrigerador i vaig anar a beure-me'l al costat de la paret de vidre diàfan des d'on podia veure l'exterior. La façana sencera de l'edifici era transparent, com la de tots els blocs residencials de la Ciutat Blanca. La claredat, les línies rectes i les superfícies llises contribuïen al confort integral,

es deia, i això s'aplicava al disseny de tots els objectes, des dels més petits i quotidians fins a la roba que vestíem o els elements arquitectònics que ordenaven el nostre espai urbà. A baix, els pocs ciutadans que caminaven per les grans avingudes ho feien al mateix ritme regular amb què les paraules havien desfilat feia uns segons per la meua pantalla. El cel continuava uniformement blanc. Cap als extrems de la ciutat, més enllà del districte borsari, la línia de l'horitzó s'arrodonia com una esfera perfecta i sense fi, dins la qual res no ens podia commoure ni perjudicar. Un hivernacle de pau.

Acabava de pensar allò quan vaig veure un raig de llum furiós que per un instant sortia de sota terra i pujava disparat cap al cel, un raig d'un blau tan intens i agosarat que em va fer tremolar. Instintivament, vaig mirar cap al terminal.

—Que passa res, *sire*?

Una altra d'aquelles imatges pertorbadores, inadequades —em vaig dir, mirant de mantenir la calma—, potser la resplendor d'una pagoda o la cúpula refulgent d'una església bizantina. Era lluny, encara, d'endevinar el veritable deliri que havia de venir poc després.

—No res, gràcies, Efendi.

A fora, el cel tornava a ser d'un blanc pacífic, sense sobresalts. Em vaig allunyar del finestral i

em vaig preparar per dormir, però abans vaig donar encara unes quantes voltes provant de retardar el moment. Tenia por de tancar els ulls.

4.

Les imatges havien començat a presentar-se feia algunes setmanes, durant la vigília, com una arruga molesta a la superfície d'un llençol que no desapareixia per molt que m'esforcés a allisar-lo. Primer van ser els colors, llampegades fugaces de colors en desús que em saltaven als ulls en els racons més inesperats, normalment en vèrtexs o arestes de la nostra quadrícula urbana, com si fossin descosits d'un llenç fins aleshores perfectament bastit. Durant uns dies em vaig consolar pensant que devia ser l'efecte de les vibracions de les ruïnes subterrànies. Però poc després, d'aquelles esquerdes impossibles en vaig veure brollar les paraules que acompanyaven els colors desterrats, paraules que mai no haurien estat acceptades per

la majoria, paraules que per mor del bon gust i la convivència feia molt que havien deixat d'existir. Tot això, malgrat l'estranyesa que em provocava, va ser més o menys suportable fins el dia que vaig veure la casa per primer cop.

No recordo que aquella jornada fes res d'extraordinari. Vaig acabar la feina, i després del pack i el relaxament reglamentaris, Efendi va regular la temperatura i la llum de l'apartament per tal de propiciar el meu son. No em trobava especialment negutós ni afectat per cap estímul dissonant. Vaig tancar els ulls, disposat a dormir.

De seguida vaig trobar-me al cap d'un camí. No una via de les nostres, sinó un camí cobert per una matèria aspra i rogallosa. Em vaig ajupir per tocar-la, al principi amb certa aprensió; les puntes dels dits em van quedar tacades d'una pols rogenca. Als marges hi creixien filaments vegetals que dibuixaven figures desordenades, sense cap pauta formal o cromàtica identificable. El vent les gronxava i les feia xiular. Les plantes semblaven parlar-me amb aquesta música desconcertant, però jo no les entenia gens; potser havia oblidat el seu llenguatge. L'aire feia olor de sal. Al cel hi corrien núvols gruixuts, succulents, de formes i tons variables, des d'un roig viu i llampeguejant fins a vetes ambarines, sulfúriques, cítriques i ciclamen; un incendi visual. Més enllà,

un seguit de turons suaus ocultaven a voltes l'horitzó, d'un blau marí prohibit, salvatge. Un blau marí perillós, perquè t'hi abocaves. Al final de tot del camí, al cim del turó més llunyà, un clap d'arbres s'allargassava cap al cel; com llances, com flames, les branques protegien les parets d'una vella casa de pedra. Era la casa.

Em vaig despertar de cop. Havia obert els ulls. Vaig mirar cap a Efendi i vaig tornar a tancar-los de seguida. Encara era fosc, però les meves visions s'incendiaven. No em vaig poder tornar a adormir.

5.

Al matí, vaig notar la pressió de la llum blanca sobre les parpelles. Llavors vaig escoltar el primer *bip* d'Efendi que m'anunciava les característiques del dia i la quota de paraules encapsulades que havia d'acomplir. Em vaig empassar el pack de la primera hora. Em vaig asseure davant del terminal. Vaig començar la jornada com si res no hagués passat.

Les paraules pastel van començar a caure per la pantalla, primer a una velocitat alentida i, a mesura que el meu cervell s'anava activant, més i més de pressa, com era habitual. Vaig esperar a assolir el meu ritme mitjà, i vaig fer la prova. Entre paraula i paraula, només amb el pensament, evocava la casa. Vaig témer que Efendi emetés un *bip*, però

no ho va fer i vaig continuar amb l'experiment. Res no semblava interferir en el pla de la realitat, la meua productivitat es mantenia intacta, però hi havia una novetat intrínseca. Cada cop que projectava dins meu la imatge de la casa, patia una al·lucinació cromàtica a l'exterior: per un instant, enmig dels rosats, lilosos i vainilla de les càpsules hi apareixia un mot de color prohibit: negre fel, roig sanguini, porpra imperial i un verd ambigu, entre diamantí i biliós, que provocava una barreja de rancúnia i esperança. Vaig témer que se m'accelerés el pols, però aparentment res no em va delatar. Aviat vaig comprendre que el color prohibit de les paraules només el veia jo, la pantalla continuava enllumenada per tots els mòduls pastel que jo encaixava en càpsules de sentit sense donar senyals d'immutar-me. Però no era així: enmig del prat d'artifici, hi naixien les flors fosques del subsol.

Vaig pensar que Efendi sabia el que estava fent, però me'n vaig desenganyar; si ho hagués sabut, hauria donat l'alarma.

6.

La Ciutat Blanca no té límits coneguts. No cal sortir-ne. Tot el que desitgem és al nostre abast. No cal malgastar recursos i energia per anar més enllà dels límits. Els materials s'imprimeixen, els aliments es fabriquen. Tot el que ens calgui ho tindrem a la ciutat. Pel bé del planeta, se'ns va dir. Alguns, per un error de geolocalització, han arribat alguna vegada a prop dels marges difusos, d'una matèria més inconsistent que el nostre asfalt, d'aire més dens, quasi irrespirable. I de lluny han sentit uns udols, llargs i aguts, que transmeten un sentiment que no han pogut identificar dins seu. Fa molt de temps que els gossos van ser expulsats de la ciutat.

Durant la jornada ens trobem amb molt poques persones. Els circuits estan dissenyats per evitar

la coincidència de més de tres o quatre individus al mateix lloc. Es van abolir les aglomeracions i les cues; una mesura de confort. Les probabilitats de trobades casuals es redueixen als temps i els espais de transició entre un punt d'origen i un de destí, on sempre hi ha un nombre limitat de persones identificables. Als espais exteriors no hi ha rètols, ni músiques, ni colors, i els cicles de llum natural són imprevisibles i escassos. Ningú no s'entreté pel carrer. Per això em va sobtar reconèixer les faccions d'un rostre sense poder-ne identificar la seva propietària; significava que ens devíem haver creuat aleatòriament més d'una vegada en aquelles transicions inevitables i sens dubte la seva imatge em va quedar a la memòria a causa del seu tret principal: tenia els cabells d'un blau cobalt intens, el color propi dels individus melancòlics. Era gràcies a defectes com el seu que la meva corporació havia prosperat fins al punt més alt de l'èxit i el progrés.

Vaig abaixar els ulls. Vaig perdre de vista la noia. Jo era un dels millors.

7.

—Bon dia, *sire*.

—Bon dia, Efendi.

—Ha dormit bé?

Efendi sabia millor que jo mateix com havia dormit, però cada matí, després del primer *bip*, em feia la mateixa pregunta.

—Molt bé, gràcies.

No s'esperava cap altra resposta de mi en aquell moment. Efendi no avaluava les mentides, només les constants vitals. Em va regular l'aigua de la dutxa a la temperatura adequada, va esperar que m'empassés el pack nutracèutic que em corresponia, em va guiar pas a pas en la taula d'estiraments, i es va ocupar que a l'hora exacta fos assegut davant del terminal, disposat

a encapsular el nombre més elevat possible de paraules amb les seves corresponents gammes cromàtiques, produint combinacions de paraules i colors adaptades a cada usuari. Bona part del poder guaridor de l'escriptura farmacològica era ni més ni menys que aquest. Jo havia de ser ràpid i precís, i al mateix temps moderadament creatiu, sempre dins dels límits tolerats. Aquesta era la meva feina —posar al servei del programa la part humana que aquest no podia suplantar— i per això cotitzava tan alt. No ens fèiem preguntes sobre aquell ordre de coses: pensar era perdre temps. El temps i l'espai s'havien d'optimitzar.

Durant tota la jornada vaig seguir interactuant amb la pantalla amb la velocitat i precisió habituals. Quan em va arribar una comanda destinada a compensar la melancolia, vaig saturar una mica més del necessari el color blau.

8.

Aquella nit, en tancar els ulls, em vaig trobar de nou enmig de tiges altes, de fil tallant, sota un cel impossible, ple d'olors i de bronzits. Una forta llum zenital em queia sobre el cap. Allò no era l'astre tebi a què estàvem acostumats en els nostres tristos episodis de llum. Fins i tot feia una mica de mal, un mal agradable, com el bec d'una au mai vista, coneguda només d'oïdes, llegendària. Vaig decidir avançar una mica pel camí i aviat em vaig trobar al davant d'una bassa plena d'una mena de brea d'un color inaudit: una negror pútrida que m'atreia cap a ella fins al punt de voler enfonsar-hi la cara, les mans, els dits... Vaig provar de lluitar contra aquell impuls, però el cos

se'm rebel·lava. Tenia molta calor, i em van agafar ganes de treure'm la roba. Mai no m'havia tret completament la roba fora del meu apartament. Fer-ho a la Ciutat Blanca era impensable. Aviat em vaig trobar xipollejant i agafant amb les mans grapats d'aquella matèria fresca i fosca. Me les vaig ben empastifar, i després les vaig olorar fins a omplir-me'n del tot els narius, mentre aquell suc em regalimava colzes avall. La pell se'm va eriçar i les llàgrimes em van vessar de manera plenament independent del meu pensament o voluntat: brollaven soles per ordre dels ulls. Allò no m'havia passat mai. Em vaig fregar el front amb les mans encara untades amb aquell fang dens, i després vaig passar-me-les pel cabell. Vaig ficar-me els dits a dintre les l'orelles, al nas, a la boca! Vaig mossegar-me els dits, com un caníbal, i vaig esclatar de riure del disbarat que estava fent! Tot jo era brut i xop com una criatura antiga acabada de parir, una criatura dels temps en què les criatures encara eren parides.

De lluny, vaig sentir un udol. Un udol llastimós que venia de darrere la casa. La casa que era al cim del turó. Llavors vaig obrir els ulls.

9.

—Bon dia.

—Bon dia, Efendi.

—Ha dormit bé?

—Molt bé, gràcies.

A la Ciutat Blanca el cel és sempre pàl·lid i opac, uniforme; no deixa passar el més-enllà. El cor, en mirar-lo, mai no batega més fort de com ho fa davant la pantalla del terminal. Res no pot aspirar a traspasar-lo; cap desig, cap pensament. Vivim en un gran hivernacle. És per això que, de tant en tant, ens regalen episodis de llum: per motivar-nos. És l'únic esdeveniment que no es produeix a una hora exacta; si tens la fortuna que t'agafa al carrer,

tens tot el dret a aturar-te i no fer res. Durant els curts episodis de llum, els carrers s'omplen d'ombres blanques, immòbils, amb el rostre enlairat cap al cel, esperant. Després tothom torna a caminar en línia recta com si res no hagués passat. No plou mai.

Moltes vegades, a l'apartament 1HSS, si veia pels finestrals que es produïa un d'aquells episodis, sentia l'impuls de baixar corrents, però no ho feia. Durant la jornada, per seguretat, Efendi bloquejava les portes. L'impuls no hauria fet altra cosa que perjudicar-me. La meva cotització depenia del fet que el ritme de paraules cromàtiques encapsulades seguís sent constant i eficaç. Jo era un dels millors, un treballador de confiança.

Un cop per cycle ens tocava anar a donar. En deien així. A l'hora convinguda, que Efendi es va encarregar de recordar-me amb prou antelació, vaig enfilat cap al CRP. Pels carrers, altres ombres blanques, com jo mateix, caminaven sense mirar-se. Del punt A al punt B. Sempre en línia recta. A les interseccions, els petits llums dels receptors titil·laven. De tot el que teníem, allò era el que més s'assemblava a una nit estelada. Allò no ho havia d'haver pensat. Vaig provar de no pensar en res més fins a arribar al Centre.

Després de la identificació ocular, em van assignar una cabina. Totes eren iguals. Sempre eren

iguals, com els apartaments residencials que ocupàvem —mai els mateixos, però sempre iguals, classificats segons la nostra categoria professional, proveïts dels packs nutracèutics corresponents. Em vaig despullar de cintura cap avall, em vaig estirar a la llitera i la màquina em va començar a estimular. Era una màquina infal·lible. No calia ni tenir mals pensaments. La màquina et xuclava i prou. En poc temps estava fet. Mai més no sabíem on havien anat a parar les nostres donacions. Al CRP s'encarregaven d'hibridar-les i reproduir les que els semblaven millors per a la perpetuació de la nostra espècie i el futur de la Ciutat. A tots els embrions se'ls tractava amb la mateixa tecnologia, i un cop infantats gaudien del mateix entorn formatiu fins que eren prou autònoms per assignar-los un codi d'Efendi i iniciar la cotització. Una mesura inqüestionable de justícia social.

En sortir d'allà, però, sempre tenia una sensació d'animal trist. Quan entrava a l'apartament, Efendi em tenia preparada una beguda reconstituent, i jo l'hi agraiïa. Al cap de pocs minuts ja tornava a seure, diligent, davant del terminal.

10.

A aquelles altures, les visions havien esdevingut habituals. Cada nit, sentia que el fang obscur dels somnis em pujava cos amunt de manera proporcional al descens de les parpelles, com si tancar el llum de la vigília i enfonsar-me a l'altre món fos un acte meravellosament físic i brut i al mateix temps equilibrat, just. Provava de fer-ho amb naturalitat, com si no ho hagués estat esperant durant el dia amb ànsia dissimulada. De seguida que tancava els ulls tornava a ser al meu camí d'herbes altes, de tiges esmolades, de llots amatents. L'aire, espès, era deu vegades més saborós en boca que aquells sobres amb què ens alimentaven. Caminava mossegant l'aire, com si fos un tros de pa antic. Aquella devia ser la materialització exacta de l'hòstia consa-

grada de què havíem sentit a parlar llunyanament, com tenim coneixement d'una llengua morta que no hem escoltat mai. El pa era Déu. Aquella frase que ens havia arribat com una consigna hermètica, com una oració, era del tot comprensible allà fora, o allà dins, no sabia com ho havia de dir. El més feliç de tot era que, immers en aquella altra realitat, no sentia cap necessitat d'explicar-la.

Seguia caminant i proud. Un peu davant de l'altre. O tots dos junts, de cop, fent un salt! Un pam més lluny o més a prop significava canviar de paisatge, de món. Em podia trobar al costat d'un canyissar verdós, d'un verd llampant, que xiulava —un verd que hauria estat massa estrident per a la nostra paleta de colors. O també, en deixar reposar els ulls un xic més enllà, podia trobar un marge de terra argilosa, d'un vermell impúdic, barrejat amb arrels negres i recargolades, vestigi d'aquells pèls púbics que es conservaven en arxius iconogràfics d'altres eres, d'altres civilitzacions. Aleshores jo queia de genolls davant aquella mescla vegetal que semblava carnososa, i hi apropava els llavis, i obria la boca fent gestos estranys, com si me la pogués empassar.

El camí que seguia estava animat en cada polzada, en cada plec, en cada racó, ho sentia així tot i que no hi havia trobat encara cap criatura. N'escoltava algunes de fons —els brunzits, els

brams, els udols—, però era un so tan incert com un somni dins un altre somni; sorra que s'escola entre els dits. Ah, la pols entre els dits i sota les ungles, tan real, tan viva... Em vaig asseure a sobre d'una pedra, una pedra que semblava no tenir cap importància, arrodonida, grisa, d'una mida prou generosa perquè hi pogués reposar les natges, però no més. Tot i això, tenia la clara impressió que era allà perquè jo m'hi assegues. Ho vaig fer. No va passar gaire estona fins que vaig trobar aquell primer ésser viu, que s'acostava volant, amb un brunzit. No n'havia vist mai cap. Era un insecte estúpidament gros, però no vaig saber identificar-lo i tampoc no se'm va passar pel cap de fer-ho, estranyament no tenia necessitat d'assignar-li cap nom, cap etiqueta o cap marca. Cap paraula ni color. Se'm va posar sobre el dors de la mà, i me'l vaig quedar mirant; em va semblar que esperava que jo fes o digués alguna cosa, però la seva presència em va deixar tan petrificat que no vaig ser capaç de moure un sol múscul fins que no vaig sentir la seva fiblada a la punta del dit anular, cap a on s'havia desplaçat subtilment.

Me'l vaig espolsar de seguida i em vaig mirar el dit. Sobre la pell, com si fos un miracle, hi va aparèixer una petita esfera líquida, vermella i lluent, allò que jo sabia que per força havia de ser sang. Vaig llepar-la: la sang és més dolça que la mel.

11.

Quan em vaig despertar, després de dir bon dia a Efendi, el primer que vaig fer va ser mirar-me la mà de reüll. No hi havia cap marca evident, però em va semblar veure certa inflor a la punta del dit. Quan em vaig asseure davant el terminal per començar la jornada, vaig sentir-hi un dolor molt lleuger, una petita molèstia que vaig atribuir a l'autosuggestió.

Els colors i les paraules seguien passant davant meu a tota velocitat, i em vaig esforçar més que mai a crear càpsules de sentit efectives i agradables, sense fer cap experiment.

—Òptim! —va dir-me Efendi abans d'apagar la pantalla.

Em vaig sentir feliç per ell. Em vaig aixecar de la cadira, i em vaig acostar al finestral. A baix, la

gent s'afanyava; m'havia tornat a perdre l'episodi de llum. Em va fer ràbia, però això no ho podia dir. De manera que em vaig concentrar a observar els altres, més afortunats que jo, que miraven cap amunt amb delectació. Després de recórrer amb els ulls uns quants rostres embadalits, em vaig aturar en sec: no hi havia dubte, tornava a ser ella, la noia del cabell blau cobalt, la melancòlica.

—*Siamo coraggiosi, noi che vogliamo essere una leggenda* —vaig sentir que em deia.

Em vaig quedar parat. La noia del cabell blau havia pronunciat aquella frase dins el meu cap, exactament així, amb tota claredat, sense saber per què ni què volia dir. Quan vaig sortir del meu astorament i vaig voler localitzar-la de nou, havia desaparegut carrer avall, i el meu cap era ple de tots els matisos de blau prohibits:

Blau bivalve

Blau corni

Blau crustaci

Blau pota de gall blau

Blau cul de mona tití

Blau pou del fons del pou

Blau sanatori

Blau infern de gas i de forns

Blau sepulcral

12.

—De quin color ho veu?

—Blau —vaig dir—, blau i lluent. Radiant.

—Repeteixi-ho —em va demanar el doctor.

—Blau. Blau cel. Blau del tot.

Vaig sentir un lleuger tremolor al front, sota l'escàner, una fiblada ínfima, que podia haver estat imaginària.

Ell va passar la pantalla.

—I ara?

—Blau.

—Més o menys lluminós que abans?

—Més lluminós.

—És una lluminositat que li provoca alegria o inquietud?

—Alegria —em vaig precipitar.

L'home va fer que sí amb el cap.

—Eufòria o esperança?

En aquell moment vaig ser conscient que estàvem resseguint els límits de l'acceptable, no podia relliscar.

—Harmonia, més aviat. Pau. Confiança.

Vaig esperar un nou tremolor al front, però no es va produir. Ell va apagar el monitor, em va alliberar de l'anella de l'escàner i em va mirar als ulls.

—Dorm bé?

—És clar, ja ho sap.

—Les dades que ens dona Efendi són paràmetres generals. Hi ha oscil·lacions fisiològiques molt precises que només podem mesurar aquí. Hi ha petits indicadors...

—La meva productivitat està intacta.

—Ho sabem, no s'alarmi, no és això. Només ens preocupem per la seva salut, res més. Com Efendi. Provem d'anticipar-nos a qualsevol desequilibri, això és tot.

Em vaig aixecar de la llitera, disposat a acomiadar-me fins al proper control.

—L'avisarem nosaltres, aleatòriament.

Me'l vaig quedar mirant. Res no era improvisat a la Ciutat Blanca.

—Deixi's cuidar, s'ho mereix, és un dels nostres millors treballadors —va dir l'home, conciliador—. Recordi: confiança.

Quan vaig tornar a l'apartament, vaig trobar Efendi particularment amable.

—Un dia dur, *sire*?

La temperatura ambient era un punt més fresca que l'habitual, i els vidres estaven més polaritzats del que pertocava a aquella hora. Vaig sentir una distensió general del cos, sobretot dels músculs facials i, més accentuadament, dels oculars.

—Portem un avantatge significatiu en la ràtio de producció —va continuar Efendi—. El més recomanable és que descansi aquesta tarda i que reprenguem la feina més aviat demà matí.

Vaig fer que sí amb el cap.

—Li convindria un pack nutracèutic.

El vaig agafar del refrigerador i me'l vaig prendre tot d'una, sense vacil·lar. Em va semblar que tenia un gust una mica diferent.

Em vaig estirar al llit.

Se'm van tancar els ulls.

13.

Vaig caure directament a la bassa fangosa, habitada per capgrossos, envoltada de joncs. M'hauria quedat de grat rebolcant-m'hi com un llimac, feliç com una criatura llefiscosa i sense consciència, sentint només els canvis de temperatura i humitat sobre la pell. Però el brunzit dels insectes, a qui ara desitjava tant com temia, i una ànsia de veure més d'aquell món em menaven pressa i ataven una angoixa que em creixia al fons del pit. Potser era el lladruc dels gossos salvatges. O el batre d'ales negres dels corbs que em semblava endevinar de lluny.

Em vaig posar de peu i vaig mirar al meu voltant. Els camps anaven canviant de color a mesura que s'allunyaven i es convertien en prats, boscos,

muntanyes, cims. El camí polsegós, clar i definit com una clenxa, serpentejava entre el paisatge. Vaig començar a caminar amb la sensació que no era jo qui em desplaçava, sinó que la tracció dels meus peus feia desplaçar tot el que m'envoltava a una velocitat irreal; de vegades vertiginosa, de vegades alentida com en un sopor còsmic, sense que la meua voluntat hi intervingués per res. Això feia difícil de precisar el pas del temps, el meu cos no es ressentia de l'esforç —semblava empès per una energia serena i inesgotable— i vaig pensar que caminaria eternament. Però no.

Al final del camí, al cim d'un turó amable, un llum blau il·luminava amb una aura circular i boirosa el relleu feréstec d'una façana de pedra.

La casa.

No vaig tenir cap dubte que aquell havia de ser el meu destí.

Acabava de pensar-ho quan vaig sentir una pressió salvatge al tou de la cama dreta. Vaig cridar de dolor com mai no ho havia fet: un gos d'un pelatge negre avern, amb els ulls rojos com brases, m'hi havia clavat els ullals.

14.

Em vaig despertar amb un crit terrorífic, i Efen-di va encendre els llums de l'apartament. Encara era de nit. Estava amarat de suor, excreció que no recordava des de les febres profilàctiques de la infància.

—Begui aigua —em va dir de seguida.

Vaig donar un cop d'ull dissimulat a la cama, que semblava intacta. Però quan em vaig aixecar del llit per anar a fer un glop, vaig sentir una punxada que em va fer coixejar.

—Alguna molèstia, *sire*?

Vaig tenir un segon de dubte.

—No res, deu ser una rampa.

—Haurem d'afegir potassi al pack del matí.

—Sí —vaig dir-li—, bona nit—. I vaig fer veure que em tornava a adormir.

Aquell va ser l'últim instant de les meves vigílies asèptiques, clares i ordenades. El que va venir després és un misteri que va enlluernar-me amb la seva foscor.

15.

De darrere uns matolls, a prop del camí on jo era estès, arraulit de dolor i amb una ferida oberta a la cama, en va sortir un home pilós i geperut, brandant un bastó més llarg que no pas ell.

—Deixa'l anar, Ca! —va cridar.

El gos va deixar de fer força amb els ullals.

—Però no te'n separis.

Se'm va acostar i em va apuntar el bastó a la nou del coll.

—D'on vens?

—De la Ciutat Blanca.

Va fer que no amb el cap amb resignació.

—Ets un d'ells?

No sabia què volia dir. La ferida de la cama em cremava. El gos continuava ferm i immòbil al meu

costat, molt a prop de la meva galta. Un fil espès de bava li queia de la geniva ensangonada i regalimava sobre meu.

—Com hi has arribat, aquí?

—Somiant.

Va pressionar una mica més el bastó sobre la meva nou. El gos va començar a grunyar, enseyant més les genives. L'home em va mirar de dalt a baix amb una barreja de fàstic i de llàstima.

—Tots dieu el mateix.

M'observava en silenci, mentre es gratava l'espessa barba negra, enrinjolada i entremesclada amb núvols de mosques i flors de fonoll.

—Qui ets? —vaig preguntar-li.

Ell va respondre enfurismat:

—Que no veus la vara de roure florit? No saps en quin dia vivim?

I davant la meva cara d'incomprensió, em va picar la testa amb el bastó.

—Mira allà dalt, al cim del turó. Hi ha el fanal encès al santuari: avui és 19 de març.

—La casa... —vaig murmurar amb el cor desbocat.

—La casa? El santuari, t'he dit! —va cridar, tornant a brandar la vara—. S'ha de parlar amb reverència... Les lletres de l'abecedari, al principi dels temps, eren les inicials dels arbres. Arbres sagrats, com el roure d'aquesta vara!

Estava fora de si, amb els ulls encesos, com un fanàtic.

—Saps què vol dir sagrat, tu?

—Sí —vaig mentir, i ja sabia que ell no s'ho creuria.

—Si cada lletra és sagrada, imagina't les paraules. Cada paraula és una oració. Saps resar, tu, mentider?

Aquest cop vaig fer que no amb el cap, i ell va arronsar les espatlles.

—Doncs valdria més que resessis si vols que se't curi aquesta ferida.

La cama era xopa de sang.

—T'ha clavat una bona mossegada en Ca... Això vol dir que te la mereixes.

No vaig tenir esma de discutir quina lògica hi havia darrere d'aquella afirmació. O més aviat, quina falta de lògica, més enllà d'un sentiment primitiu de la culpa i el càstig que nosaltres feia temps que havíem desterrat en favor de l'efectivitat.

—No ataca tots el intrusos, en Ca. Només els perillosos.

No imaginava quin perill podia suposar, jo, allà: amb el sistema immunitari desbordat, els sentits col·lapsats i la sang —la meva sang, que fins aleshores no havia vist mai brollar amb tal intensitat—, vessant sense parar cama avall, com una font misteriosa que em buidava de tota consciència de mi

i em transportava a una mena de cel desconegut, perquè no era uniforme, ni opac, sinó una boira fina, translúcida, com un vel ondulant i daurat que es deixava traspasar.

—Quin és el vostre nom? —vaig poder preguntar abans d'esvanir-me.

—Josafat.

I vaig perdre el coneixement.

16.

—Avui no cal que s'aixequi, *sire*.

—Com? Què vols dir?

Vaig fer el gest de sortir del llit, però de seguida vaig notar un mareig que m'ho va impedir.

—No ho faci, *sire*.

Vaig obeir.

—És el protocol. Ha tingut unes dècimes de febre aquesta nit. Ha de reposar, jo em cuidaré de tot.

Vaig protestar, vaig dir-li que em trobava perfectament, almenys prou bé per treballar en les càpsules farmacològiques, per embotir paraules a la velocitat habitual, sense haver de filar gaire prim, perquè aquell era el meu ofici, i jo era un dels millors, un treballador de tota confiança,

un operari excel·lent, un alt cotitzador... Davant la meva insistència, Efendi em va donar una informació que no acostumava a compartir:

—No val la pena que s'hi esforci, avui. Hi ha toc de queda en aquesta àrea de la ciutat. Sembla que una agulla gòtica del subsol ha vibrat massa fort i ha punxat la superfície. S'ha de reparar la interferència abans no produeixi un desequilibri de la Borsa. És el protocol. Dormi.

17.

Em va fer tornar en si una forta ferum de fems i palla molla, com un cop de puny al ventre, que em va fer retòrcer i vomitar. Suava com no ho havia fet mai. Jeia a sobre d'un jaç, a dins d'una cabanya feta de troncs apilats un sobre l'altre. Duia la ferida de la cama embolicada amb un drap, al qual s'havia aplicat alguna mena de cataplasma. Una cabra obstinada, remugant quatre herbots, em mirava des de fora, ficant el cap a dins la cabanya per una finestra sense vidres ni cap altra protecció. Hi havia animals de ploma que corrien per terra. I gàbies amb conills a un metre del meu cap. Vaig començar a esternudar sense parar; les meves defenses, acostumades a la higiene total, no suportarien aquell entorn gaire temps. Em vaig aturar en sec:

era impossible que el meu cos reaccionés als bacteris i al·lèrgens presents en un somni, però tot i això, esternudava, i cada esternut em feia estremir la cama de mal. El dolor era ben real. M'aferrava a aquell dolor per no perdre'm totalment en l'estranyesa. El dolor era el fil que em permetia continuar present, saber que existia de veritat, en una banda o altra de la meva consciència.

A la cabanya, una gallina cloquejava dia i nit. Jo no sabia si les de la seva espècie havien de fer-ho a tota hora o si era una anomalia d'aquell animal en particular. Però tampoc no podia fer-hi res. La gallina cloquejava nit i dia, de vegades m'extasiava veient com del seu cos en sortien aquelles formes calcàries ovalades i perfectes, i d'altres em portava al límit de la bogeria perquè no em deixava dormir. Vaig trobar a faltar Efendi per vetllar el meu son. En aquell deliri de febre, cloquejar d'aus i fortor d'excrements de cabra i de conill, hauria volgut seguir les seves ordres precises i asèptiques, tranquil·litzadores.

—Veus com ets perillós? —va dir de sobte Josa-fat, entrant per la porta amb la seva vara tan florida com la negra barba.

—Quin perill puc suposar, jo? Un individu ferit, perdut, fora de seu entorn natural.

—N'estàs segur, d'això?

—De què?

—Que aquest no és el teu entorn natural.

M'ho va dir ben a frec de pell, tant que li vaig veure totes les dents corcades dins el que semblava una cavitat en procés de fermentació, i el seu alè pútrid em va entrar pel nas i em va baixar gola endins fins a arribar-me a la boca de l'estómac regirat. No, aquell no era el meu entorn.

—Tots dieu el mateix —va remugar ell, separant-se violentament del meu rostre.

Però jo no havia dit res.

18.

—Ha dit res, *sire*?

—Efendi!

—Parlava mentre dormia, semblava angoixat.

—Què deia?

—Res d'intel·ligible. Deu ser efecte de la febre d'ahir. Es troba millor, ara?

Al meu voltant regnava l'aire neutre i serè de l'apartament, la llum tènue, la temperatura perfecta. A fora, rere el gran finestral de vidres polaritzats, la Ciutat Blanca, estesa, interminable, em va semblar segura i acollidora. Tot tornava a estar en ordre. Vaig sentir una emoció nova, la de tornar a casa. Fins feia poc aquella paraula mai no havia significat res per a mi. Ara, era al mateix temps un desig i un temor. *Casa* s'havia convertit en una paraula ambivalent.

—Molt millor, gràcies, Efendi.

En tot cas, m'alegrava de ser allà. Sense febre, sense una ferida oberta a la cama, sense aquelles olors nauseabundes que a l'altra banda m'havien assaltat fins a noquejar-me. Vaig entrar a la dutxa com si ho fes per primer cop. Necessitava recuperar el meu cos sanejat. Després em vaig posar roba neta: la granota blanca i perfecta de la corporació. Estava delerós per refugiar-me en les càpsules de paraules.

—Prengui's el pack abans de començar. Hi hem afegit potassi i magnesi, per les rampes a la cama.

Em vaig posar la mà a sobre la cuixa automàticament. Només vaig notar-hi un dolor llunyà i somort, com el record d'alguna trompada. Em vaig asseure davant el terminal amb ganes de tornar-me a concentrar en alguna cosa concreta i banal, tangible, que pogués dominar: les píndoles lexicocromàtiques. Els músculs se'm van destensar. De seguida vaig agafar la velocitat habitual, i un cop immers en la feina vaig tenir una sensació d'alleujament i de plaer, com si el meu cervell s'estigués recarregant d'una droga familiar i necessària.

—S'hi està bé a casa, oi, *sire*?

Mai a la vida Efendi no m'havia fet un comentari tan subjectiu com aquell. Vaig trigar uns instants a saber què respondre-li.

—Sí —vaig dir finalment.

I era cert. A la Ciutat Blanca mai no patíem ni fred ni calor. La temperatura ambient es graduava amb lleugeres oscil·lacions per contribuir a l'autoregulació natural de l'organisme, però sempre dins els marges del que es considerava confortable. Els episodis de llum irregulars, i els petits matisos cromàtics que s'introduïen segons el moment del cicle anual, estaven també destinats a mantenir actius els nostres sentits bàsics. La repetició massa exacta de les rutines, una jornada i una altra, de manera indefinida, es considerava poc saludable: podia incitar al desequilibri o a l'apatia. Sí, l'equilibri, l'harmonia, el confort: aquests eren els nostres béns més preuats, vaig recordar-me. I jo, gràcies a la meva feina, contribuïa a proporcionar-los a tots aquells a qui els costava arribar-hi de manera natural.

Vaig tornar a concentrar-me en la pantalla. Rosa pal. Verd anisat. Groc crema. Vainilla. Gris perla. Salmó. Blanc trencat. Malva pàl·lid. Blau cel.

Mai, mai, blau cobalt.

19.

Cobalt (Co): Nombre atòmic, 27. Descobert per Georg Brandt el 1735. Com el ferro i el níquel, el cobalt és ferromagnètic. El blau de Thenard és un aluminat de cobalt, i el verd de Rinmann, una barreja d'òxids de zinc i de cobalt. El cobalt és un oligoelement necessari per a la vida cel·lular i especialment per al procés de formació, maduració i incorporació a la sang de cadascun dels corpuscles sanguinis. El seu dèficit s'ha relacionat amb els estats d'anèmia. El nom li ve de l'alemany *kobold*, que significa 'fetiller'.

Fetiller: persona que practica la fetilleria.

Fetilleria: conjunt de pràctiques màgiques per posar al servei de l'home les forces sobrenaturals, a càrrec d'individus que es mouen impulsats pels esperits.

20.

En la meva convalescència, Josafat m'alimentava amb boles de resina que contenien insectes petrificats a dins.

—L'aliment dels déus —va dir-me mentre jo el mirava amb cara de fàstic—. No facis escarafalls. Tot lo que ve dels arbres és bo.

—I per què no els ous, i la llet de la cabra, com tu?

—Perquè més que aliments, tu el que necessites és recuperar la visió.

Vaig mirar per la finestra de la cabanya. Vaig veure els camps erms, plens d'herbes, i més enllà els primers arbres, i al cel, set grues que volaven com una fletxa platejada, i en podia distingir les ales, i fins i tot els becs.

—Hi veig perfectament.

Em va apuntar el bastó al front, entre cella i cella.

—Aquí, vull dir.

—I què se suposa que haig de veure?

—La veritat.

Em va fer empassar la bola i, d'una bastonada al clatell, em va estabornir.

En aquell somni dins el somni, vaig tornar a veure la casa, aquest cop la vaig veure de prop, com si realment hagués avançat pel camí serpentejant, entre l'herbassar, i després hagués enfilat el turó rocallós guiat pel fanal blau que penjava a la façana de pedra, sota una teulada mig derruïda, d'on sobresortia la punta d'un xiprer. La porta d'entrada era de fusta de roure, de doble batent, coronada amb un arc petri cobert de bardisses. Semblava de marbre antic, amb algunes formes il·legibles gravades. Em vaig acostar al pany de ferro, rònc, amb la maneta somorta. Era tancat. Vaig voler mirar pel forat del pany, i la negror es va engrandir fins a ocupar tot el meu espai visual. Vaig sentir un xiulet profund, un udol que no s'acabava mai. I un sol negre com un forat de l'univers que em xuclava cap endins.

21.

El terminal va emetre un so agut, i les paraules van deixar de ploure davant dels meus ulls. S'havia acabat la jornada. Efendi em va anunciar la quantitat de càpsules lexicocromàtiques aconseguides i la velocitat mitjana de producció.

—Està perdent el rang d'excel·lència, *sire* —em va advertir—, deu ser a causa del malestar físic dels últims dies. Segur que ben aviat es recuperarà del tot.

—Sí, és clar —vaig dir amb la màxima seguretat de què era capaç—. Gràcies, Efendi.

Llavors, abans fins i tot que pogués hidratar-me i fer la taula d'estiraments dactilars, del terminal en va sortir un altre so inesperat: se'm convocava immediatament a la revisió aleatòria del CIMA.

M'indicaven el trajecte que havia de seguir a la quadrícula de vies cartesianes i el temps que trigaria a arribar-hi. El marcador ja havia iniciat el compte enrere. Al cap de deu minuts havia de ser allà. Vaig posar-me en marxa de seguida.

—No sabia que la revisió seria urgent —vaig dir al doctor, tot just arribar, alterat.

—Urgent, no, aleatòria, ja l'hi vaig dir. Estiri's. Com es troba?

—Bé.

—Bé? Té el pols accelerat.

—M'he afanyat a venir.

—I en canvi les pupil·les estan dilatades, com si vingués d'algun lloc fosc. Que no li cuida la vista, Efendi?

—És clar. Tan bé com sempre.

—Efendi és infal·lible, i el coneix molt bé.

—Millor que ningú.

—Millor que ningú, sí, no en tingui cap dubte.

—A veure, el dit, posi'l al sensor... Així.

Els resultats apareixien immediatament al seu terminal, però des de la llitera jo no els podia veure.

—Ha patit algun accident últimament?

—Què vol dir?

—Algun cop, algun tall?

—No.

—És estrany. Sembla que hagi perdut sang. Força.

Vaig arronsar-me d'espatlles, i vaig tornar a fer que no amb el cap.

—Quan va ser l'última vegada que va anar a donar?

—Fa poc, potser un parell de cicles.

El doctor va fer passar algunes pantalles al seu terminal.

—Sí. Tot correcte. I els controls fecals i d'orina diaris que ens remet Efendi també. Són només els hematòcrits, haurem de canviar el pla nutracèutic. Quant als seus problemes de son...

—Quins problemes?

—Els que ens ha reportat Efendi. No té el son tranquil últimament. Es podria deure també a aquesta petita alteració de la sang. Li traurem el ++.

Em vaig espantar.

—Però això podria reduir el meu rendiment...

—No sempre és així. Creiem que el seu sistema neurovegetatiu està sobreexcitat, això explicaria la intranquil·litat nocturna i el desgast sanguini. El seu cervell està consumint corpuscles com si fes un sobreesforç físic extraordinari, i li genera una mena d'anèmia. L'està enganyant.

Va apartar per un moment els ulls de la pantalla i em va mirar fixament.

—No s'espanti. Vostè és un individu sobrecapacitat, pot continuar assolint el mateix rendiment

amb un pla nutricional +, la seva cotització no se'n ressentirà, al contrari, treballarà al mateix ritme però sense aportar energia extra al cervell. No la necessita. Ja l'hi vaig dir: és un dels nostres millors treballadors, no el volem perdre. O més ben dit: no deixarem que es perdi —va dir mentre donava la sessió per acabada i m'acompanyava fins a la porta—. Ens tornarem a veure aviat.

En sortir del CIMA estava desconcertat, però no va ser per gaire estona perquè, a fora, una visió fugaç va reclamar tota la meva atenció: la noia del cabell blau cobalt caminava per la via perpendicular a la meva, i si els dos continuàvem avançant al mateix pas, era inevitable que les nostres trajectòries es creuessin o fins i tot que topéssim. Sense saber si alentir el pas o accelerar-lo, vaig acabar per no fer res i vaig continuar caminant al ritme que havia de fer inevitable l'encontre. Si ella no es desviava, els nostres cossos es trobarien al cap de pocs segons. Com si allò no fos prou improbable, una altra cosa extraordinària va passar: un episodi de llum que ens va fer aturar a tots en sec, alçar la cara al cel i tancar els ulls. Els nostres cossos van quedar a tan sols un metre l'un de l'altre.

—Hi ha colors com vaixells —vaig sentir que xiuxiuejava ella, mentre les meves parpelles closes eren banyades per la llum—. No saps que hi ha paraules màgiques? —va insistir la seva veu.

—Màgiques? No...

Vaig sentir com s'acostava, contravenint totes les normes, i em deia alguna cosa a cau d'orella, però més que una paraula, el que vaig sentir em va eriçar la pell com un gemec d'amor: «Royalblau».

Quan vaig tornar a obrir els ulls, ja no la vaig veure enlloc. Tothom caminava en línia recta, sense distreure's ni aturar-se. Vaig sentir un desig insuportable que es fes de nit, de tancar els ulls, de córrer a l'altra banda.

22.

—Porta'm a la casa, Josafat! Porta-m'hi de veres, aquesta vegada.

Vaig voler aixecar-me del jaç de palla, però la manassa negra de Josafat m'ho va impedir.

—Encara no estàs preparat —em va dir, assenyalant la cama ferida—. I és perillós.

No sabia si es referia a un perill per a mi, o al fet que jo encara era una amenaça per a ell i el seu món. Em vaig sentir impotent i abandonat.

—Ajuda'm, Josafat, necessito una explicació. Crido de dia i no trobo resposta. Crido de nit i no trobo repòs.

Va fer que no amb el cap mentre remenava alguna cosa sota la seva capa de sarja amb un gest que no vaig saber si era d'impaciència o de commiseració.

—No és la casa, és la paraula...

Semblava una confessió i no vaig saber què respondre.

—Pren-te això —va dir davant la meua mirada indefensa.

En una petita conca de fusta, m'oferia una pasta verda, grollerament triturada.

—Què és?

—El llorer que embriaga.

En veure que vacil·lava, em va esperonar.

—Només la paraula embriagada conjura.

Vaig fer una bola amb la pasta verda i me la vaig posar a la boca.

—«Vetllaré per vós; el pecat que contamina la vostra ànima és d'aquells que solen perdurar en els homes; el vostre ser està saturat de concupiscència i fàcilment tornaríeu a caure» —va recitar Josafat, com una lletania, mentre jo engolia.

Llavors vaig comprendre que si hi havia paraules que curaven i altres que condemnaven, paraules màgiques, com m'havia dit la noia del cabell cobalt, o sagrades, com l'alfabet dels arbres a què s'havia referit Josafat, paraules amb una ànima pròpia encara no usurpada, pura, també devia existir, doncs, una paraula que fos l'explicació de tot, que m'ho fes comprendre tot. La clau i, per tant, la sortida. Aquella era la paraula que jo cercava, la paraula a què es referia Josafat.

I de cop es va fer fosc, i l'obscuritat es va omplir del toc greu d'unes campanes i de l'udol del vent i els animals. Quan els ulls es van acostumar a aquella foscor, vaig veure com reverdia l'heura enclastada a la façana de pedra de la casa, i dringaven els vidres prims del fanal blau que, solitari, hi penjava. La blavor irradiava també de les plomes altes del xiprer que s'estirava més enllà del teulat foradat, i semblava voler escriure alguna cosa a la panxa del cel. Jo esperava algun gest, alguna manifestació. I llavors, des d'algun lloc invisible, vaig sentir xiuxiuejar aquestes paraules:

Qui s'estira cap enlaire, prega.

Qui prega sent l'enyor etern.

Aquesta és la paraula dels xiprers, la seva nostàlgia. Els xiprers senten nostàlgia de Déu.

23.

—Es troba millor, aquest matí, oi, *sire*?

—Sí, gràcies, Efendi. Per què ho dius?

—Tenia un son tranquil, beatífic.

Em vaig neguitejar. «Beatífic» no era una paraula que Efendi hauria fet servir mai. Ni jo tampoc, almenys no en aquella banda. Vaig optar per assentir amb el cap i no dir res, tement que un petit tremolor de la veu em delatés.

—Prenguis el pack —va ordenar-me.

Vaig obrir el refrigerador i vaig veure un envàs diferent dels que em servien habitualment: Pla +. Així doncs, ja me l'havien canviat. Vaig obrir-lo amb aprensió i vaig trigar un segon més de l'habitual a endur-me'l als llavis.

—És pel seu bé —va sentenciar Efendi.

Me'l vaig empassar de cop.

—Ara, a treballar.

Vaig obeir Efendi mentre per dins em demanava si aquell to imperatiu i una mica irritat que li notava era una modulació del seu sistema o un producte de l'estat susceptible del meu ànim. No recordava cap altre moment en tota la nostra història compartida en què mostrés res semblant a una emoció real, és a dir, no controlada. Si en la meva primera joventut alguna vegada vaig tenir una reacció imprevista, deguda sovint a la normal evolució d'unes hormones no del tot equilibrades, ell es limitava a alertar-me i reconduir-me cap a l'actitud i l'acció que s'esperaven de mi. Si havia d'aplicar-me algun correctiu, ho feia automàticament, com corresponia, però sense cap fruïció ni amargura: era senzillament el que pertocava en el seu protocol. Sempre havia pensat que aquell, per bé i per mal, era el límit i la grandesa de la seva intel·ligència.

—Ha de recuperar la seva productivitat habitual, *sire*. Dedicar tot el seu pensament només al que apareix a la pantalla. És això el que el fa ser bo. Un dels millors, recorda? Hem treballat molt per arribar fins aquí.

Segurament aquella observació era el més semblant a la conversa amb un pare que mai havia tingut. No vaig poder evitar de preguntar-li:

—Estàs decebut, Efendi?

Va tardar una eternitat a contestar, potser no entenia la paraula.

—Només vetllo pel seu benestar —va dir finalment—, i per la seva seguretat.

Eren les paraules fundacionals de la Ciutat Blanca.

Em vaig asseure davant del terminal i vaig començar a treballar. Vaig haver de fer un esforç sobrehumà per continuar encapsulant mots i colors com si fossin una simple mercaderia acumulable, i també per evitar que els tons prohibits emergissin a la superfície de la meva pantalla de gammes pastel. El que més em costava era neutralitzar el blau cobalt persistent que m'apareixia a intervals, fent pampallugues sinuoses, intermitents, com si em volgués transmetre un missatge en un codi secret, indesxifrabable i urgent.

24.

Des del llindar de la porta de la cabanya, en Ca bordava cap al camí polsegós pel qual jo havia arribat feia una quantitat de temps indeterminada. El temps era una serp que se m'escolava entre les mans, que avançava i reculava al seu antull, sense que la pogués anticipar o atrapar-la. La serp feia amb mi el que volia i vaig pensar que potser era ella mateixa qui movia les onades invisibles que em transportaven d'una banda a l'altra de la realitat o, si més no, de la meva consciència.

Amb molta dificultat, em vaig aixecar per fi del meu jaç infecte. La sang va tardar uns minuts a arribar-me al cap. Em costava respirar. Les cames, especialment la cama ferida, estaven molt dèbils, però em sostenien. Vaig fer un primer pas, i des-

prés un altre. La gallina va cloquejar i els conills es van arraulir al fons de les seves gàbies. En Ca em va mirar, però de seguida va tornar a fixar-se en el que hi havia fora, fos el que fos, que tant li cridava l'atenció; ja s'havia acostumat a mi. Em vaig recolzar al llindar de la porta i em vaig haver de protegir els ulls amb el palmell de la mà. A fora, aquell sol cruent al qual el meu cos no estava acostumat tornava a caure a plom. Em va semblar veure una silueta que s'acostava, però a contrallum no podia saber a què o a qui pertanyia. En Ca bordava fora de si, i crec que si no va arrencar a córrer a camp obert va ser perquè tenia ordres del seu amo de no deixar-me sol. La silueta s'apropava, encara indefinida en la distància. Em va semblar que desprenia una ombra blavosa, però la visió no va perdurar prou temps perquè ho pogués assegurar: una massa enorme i fosca, com un os bru o un porc senglar gegant brandant una llança, se li va abraonar a sobre cridant i la va estimbar.

Al cap d'una estona va arribar Josafat, empolsegat i amb el gaiato a la mà; hi duia enroscada una serp. Em va mirar de dalt a baix i va fer veure que no tenia importància que m'hagués aixecat per primer cop del jaç.

—L'has morta? —vaig preguntar-li mirant la serp amb un terror que no sabia explicar.

Ell va agafar la bèstia pel cap i la va anar fent

descargolar; sensual i llefiscosa, la serp es va mostrar sencera davant els meus ulls. Josafat estenia el braç cap al sostre de la cabanya, com si exhibís un trofeu o potser un ídol. Em vaig sentir molt poca cosa al seu costat. Les cames, dèbils, em van flaquejar i em vaig deixar caure de genolls. Vaig ajuntar les mans davant del pit i vaig tancar els ulls. No sé per què vaig fer-ho, però en cap cas no m'esperava una resposta com aquella: una fuetada aguda com un llamp em va creuar la cara i vaig sentir un dolor elèctric a tot el cos, una descàrrega que em va fer quedar estès a terra, amb els braços en creu. Amb el bri de consciència que em quedava, vaig notar un cos fred i humit que se'm passejava per sobre el front, em lliscava sobre els ulls i les galtes, i se m'enroscava fort al coll.

Josafat reia com un ogre.

—Tota teva, Romeu!

25.

—*Sire.*

(...)

—*Sire*, desperti.

Sentia les paraules d'Efendi com un xiuxiueig que venia de més enllà, però de més enllà d'on, no ho sabia dir, ni quant de temps feia que em cridava. Només va aconseguir que obrís els ulls quan va aplicar-me una petita electroestimulació, que vaig sentir com un pessigolleig a les temples. No sé si va ser a causa d'això o de les reminiscències: tenia una erecció.

Aquest tipus de reacció fisiològica feia temps que havia estat suprimida, excepte quan era requerida i provocada al CRP per a les donacions periòdiques obligatòries. Vaig veure que Efendi

no sabia quin protocol seguir, dubtava potser de si classificar-ho com a disfunció física o del comportament. Això si no es tractava d'una simptomatologia pitjor: una dissensió. Em vaig espantar de mi mateix, del meu cos incontrolable, i em vaig encongir, com si demanés perdó a Efendi per una falta comesa sense voler. Mentrestant, el membre tornava a arronsar-se'm, com un animal que recula cap al seu cau.

—Prendrem les constants vitals —va dir Efendi de seguida.

Al cap d'un segon vaig veure els paràmetres bàsics a la pantalla del terminal: al contrari del que hauria esperat, la meva temperatura estava molt per sota de la normal.

—Deu ser el canvi d'alimentació —vaig dir—, el cos s'hi deu haver d'acostumar.

Efendi no va dir ni que sí ni que no.

—Té la dutxa a punt, *sire*. I el pack del matí al refrigerador. La feina ens espera.

Vaig complir el millor que vaig poder amb la quantitat de càpsules cromolingüístiques que se'm requeria, malgrat que durant tot el dia, a la pantalla, els colors, en comptes de caure verticalment, com sempre, semblaven passar-me pel davant en línies sinuoses, zigzaguejants, que deixaven un rastre reptilià abans de desaparèixer del tot de la meva retina. Llavors jo provava de retenir-los en-

cara uns segons a la memòria, dolçament, com la cua fonedissa d'un somni.

Quan Efendi va donar per acabada la jornada laboral, em vaig apropar al finestral de l'apartament per mirar cap enfora i relaxar la vista. A la Ciutat Blanca tot era diàfan i clar; la presència de qual-sevol animal, per més esmunyedís que fos, hauria estat immediatament detectada i, a continuació, aniquilada. La higiene i la seguretat van ser les rasons argüïdes quan es va aprovar la mesura, tant de temps enllà.

26.

Al principi dels temps: la Serp. Alguns ancestres deien que la serp encerclava el món i que, gràcies a ella, se sostenia l'univers. D'altres, que la terra va sorgir en forma d'ou gegant del ventre d'una serp amb ales. Molts creien que, tal com l'havia creat, el podia destruir, com una mare amorosa i cruel amb els seus fills. Per a alguns, la serp era obscura. Per a d'altres, pura llum. Sempre havia estat així, plena d'ambivalència.

Des que Josafat me la va atansar, em passava les hores al llindar de la porta de la cabanya, mirant a l'exterior, amb la serp enroscada al coll, sentint com les seves escates fredes em lliscaven per les clavícules. De tant en tant, ella feia el gest de baixar cap a l'estern, amb els ulls de vidre clavats al

meu cor. Quan em passava a frec d'orella, xiulant, jo escoltava bé per si el que deia eren paraules, per si era la Paraula, sagrada com la dels xiprers. El llenguatge de la serp. Si hi havia un llenguatge dels arbres, també n'hi devia haver un de les bèsties i dels minerals, vaig pensar.

Ca i Josafat em guardaven d'una manera distant, com si la debilitat del meu cos fos un carceller molt més estricte que no pas ells.

—Què fa ella quan jo me'n vaig? —vaig preguntar a en Josafat, inclinant la galta cap a la serp.

Ell em va mirar amb cara de malfiança.

—Què vols dir, quan te'n vas?

En Ca es va posar alerta, amb les orelles ben dretes i els ulls roents.

—Quan torno a l'altra banda.

Va fer un gest sobtat amb el gaiato, agafant embranzida, i jo ja m'esperava rebre un bon cop a la testa quan va aturar-se, i en comptes d'això es va gratar la barba espessa, aquell dia trenada amb romaní.

—Tu no has marxat mai d'aquí.

Em va semblar veure-li als ulls un bri de misericòrdia que aviat es va desfer com un núvol endut per la contundència:

—Ni et convé fer-ho, pel teu bé.

Vaig sentir un nus a la gola, s'havia estretit l'abraçada de la serpent.

—Soc el teu presoner, doncs?

Josafat va esclafir a riure, fins al punt de fer-li saltar les llàgrimes; li rodolaven galtes avall, grosses com cargols. Quan li va passar l'atac, va obrir els braços en creu, amb el gaiato ben aferrat, com si fos un messies clamant al desert, va traçar en l'aire una circumferència de 360 graus, mostrant el paisatge que ens envoltava: una plana liminar, plena d'herbots i basses, que no s'acabava mai.

—Ja pots marxar quan vulguis, si creus que et sostenen les forces. On penses anar?

Sobre el turó llunyà, incert com una fantasia, el llum blau de la casa.

—Allà dalt, ja ho saps. Però aquest cop de veritat.

—De veritat, diu... —Josafat es va tornar a gratar la barba—. No entens res de res.

I llavors sí, em va caure el cop de pal.

27.

Assolir els meus objectius per a la corporació havia deixat de ser una motivació, fins i tot una ambició, per convertir-se en un treball forçat. Tot i així, quan em trobava davant la pantalla, complia. Tampoc no em delia per tancar els ulls i viatjar a aquella cabanya pudent, sense poder-me moure a penes, amb l'única companyia d'en Josafat, en Ca i la serp. A la Ciutat Blanca, per altra banda, només hi tenia Efendi i el record persistent de la noia del cabell cobalt. Ella semblava saber més coses que no pas jo.

Vaig provar de racionalitzar i treure alguna pauta de les ocasions en què havíem coincidit, a quines hores, en quin trajecte. Era en aquestes coordenades, en tot cas, que tornaríem a topiar.

—Li he demanat visita de seguiment al CIMA, *sire* —va dir en aquell instant precis Efendi.

L'espina dorsal se'm va eriçar; a la Ciutat Blanca no hi havia atzar. Potser Efendi volia afavorir els meus desitjos, o potser tot el contrari. En tot cas, ja no hi havia dubte que em llegia el pensament.

—Així accelerem la seva recuperació. És això el que vol, oi?

Em vaig encaminar a la cita tan a poc a poc com era possible fer-ho sense cridar l'atenció. Mirava amb avidesa al meu voltant; els altres ciutadans caminaven amb els ulls fixos en un punt inexistent, el pas ferm i regular. Mecànicament em vaig dur la mà a la cuixa dreta, trobava a faltar la mossegada d'en Ca, la ferida oberta, una clara reminiscència d'una existència paral·lela que ningú més semblava conèixer o recordar. Excepte ella. Això era el que ens unia, pensava mentre veia passar davant meu desenes de cares inexpressives, satisfetes, sense el neguit de viure entre dos mons. O potser, se'm va acudir per primer cop, tots ho sabien i ho amagaven. Vaig fer el camí al CIMA amb l'esperança de trobar-la, però amb la certesa que mai no tindria cap possibilitat de fer-ho a voluntat.

—Per què soc aquí? —vaig demanar al doctor, en un to massa exaltat.

—Tranquil·litzi's, no li convé alterar-se. Només volem comprovar que el canvi de pla nutricional és encertat.

—Pensava que n'estaven segurs, que no hi havia cap perill.

—I no n'hi ha —va dir, mentre em feia indicacions que m'estirés a la llitera i em col·locava uns sensors a l'occipital.

—Ha notat res d'estrany?

Com podia dir tot el que notava d'estrany? Quina explicació podia tenir i de quina manera podia justificar-ho?

—Sento petites molèsties al cap, una desorientació i un pessigolleig estranys, com si estigués contínuament despertant d'un malson. Es pot deure a la rebaixa del Pla ++?

—No és rebaixa —es va afanyar a dir ell—, és adaptació. Adaptació al que més li convé en cada moment. Posi el dit aquí.

L'analítica va confirmar que el meu nivell d'hematòcrits s'havia estabilitzat.

—Ho veu? Ja no hi ha pèrdues, la proporció és òptima, però sembla que els falta capacitat autoregeneradora...

—No entenc què vol dir.

—Força, intensitat. Saturació, per dir-ho en termes cromàtics que vostè pugui comprendre.

Vaig fer que sí amb el cap.

—Hi ha remei?

—És clar, no pateixi, no és res complicat. Cal medicar amb microgrànuls de cobalt orgànic. De seguida en notarà els efectes.

Vaig badar la boca com si n'hagués de sortir alguna paraula que finalment no va trobar el camí.

—És un element rar, hi ha pocs donants, però estan controlats. En tenim reserves de sobra, no pateixi —va dir ell, volent tranquil·litzar-me.

Blau cobalt.

Vaig sortir de la consulta i vaig córrer cap als ascensors. Em vaig aturar una bona estona mirant ansiosament al meu voltant abans de prémer el botó, esperant-la. Però no va aparèixer. Finalment vaig polsar i vaig pensar encara que arribaria, o que seria a dins quan s'obriessin les portes, però res d'això no va passar i no vaig tenir més remei que entrar-hi i anar cap a la planta baixa. Quan es van tornar a obrir les portes, m'imaginava que la trobaria a l'altra banda, esperant-me, però tampoc no va ser així. Vaig demorar-me encara una estona a l'entrada. El món semblava en suspens. A fora, alguna cosa s'aproximava, un episodi de llum, i no ho vaig resistir. Vaig sortir just a temps a l'avinguda blanca. Em vaig quedar paralitzat, amb els ulls clucs, la cara voltada al cel opac. Fins i tot en aquell moment d'èxtasi vaig estar pendent de la seva presència, però tot el que vaig sentir va ser un

xiulet molt fi a cau d'orella i, tot seguit, un enduriment sota els pantalons.

Quan vaig arribar a l'apartament, Efendi ja em tenia a punt el nou suplement: era d'un blau tan intens com el crepuscle entre dos mons. Tenia un gust ferruginós i heroic, marí. En tornar-me a asseure davant el terminal, em va ser del tot impossible veure les paraules com a entitats neutres i manipulables —veure-les anímicament buides, inanimades, sense una voluntat pròpia que jo em dedicava a forçar i emmotllar de manera perversa. Al meu terminal hi queien cascades de tons verd clar, entre el turquesa i el jade, i les mandíbules se'm desmaiaven, incapaces de vincular aquells colors amb les paraules farmacològiques que calia prescriure. Jo hi veia clorofil·la, bilis, fel, algues podrides i saba. Amb els blaus era pitjor; pèl, pell, semen, llàgrimes. «Adeu a tot això», vaig pensar mirant al meu voltant, el còmode apartament, els vitralls que em permetien contemplar en tota la seva immensitat la impecable Ciutat Blanca. Vaig sentir que ja no hi pertanyia. Estava perdut; m'havia d'afanyar si volia salvar-me.

Efendi no va dir res. A fora, les sirenes xisclaven: un campanar romànic soterrat havia vibrat amb massa força i s'havia posat a repicar follament a les portes del districte borsari.

28.

«*Noi, che vogliamo essere una leggenda...*», va dir la serp.

Vaig obrir els ulls a la cabanya. Suava fred, però em sentia envalentit. La serp se'm cargolava amorosament al coll i em xiulava paraules a cau d'orella: «*Siamo coraggiosi*. La casa està oberta i deshabitada, i sap que des de fora algú l'està mirant. T'espera. De vegades, de les portes en surt algun animal, i s'enfonsa de seguida, plorant, o surt volant de les finestres, i desapareix». Ara entenia les seves paraules, el llenguatge dels xiulets, de manera tan natural i clara com abans havia entès, en un somni dins el somni, el llenguatge dels xiprers. Però parlava només quan volia ella, era impossible

establir-hi cap altra comunicació, cap diàleg. Havia d'esperar que deixés anar els seus missatges, com si cada vegada pongués un ou blau cel i perfecte, de cristall. Un ou amb centenars d'altres ous a dins, l'un a dins de l'altre, com planetes que s'engolien fins a l'infinit. Una concatenació de mons, de noms, d'imatges.

Amb el coratge que m'infonia la serp enroscada al cos, vaig voler desfer-me tot d'una d'en Josafat i en Ca, marxar cap a la casa sense acomiadar-me, sense suplicar guia ni permís. Vaig traspassar el llinard, vaig caminar uns quants metres sobre la terra pedregosa i vaig arribar al camí. Em vaig amagar a l'herbassar i des d'allà, amb la respiració agitada, em vaig quedar mirant el fanal blau, llunyà, a penes un punt que titil·lava, els meus ulls giravoltant enfebrats, fins que el batec del cor es va anar calmant i vaig poder sentir de nou el xiuxiueig de la serp a l'orella: «No hi ha principi ni hi ha fi», va dir. I va doblegar la cua fins que, fent un cercle perfecte, se la va mossegar dolçament però ferma, i va quedar girant sobre ella mateixa durant un temps indefinit, fins a hipnotitzar-me.

Després dels missatges extenuants de la serp em va sobrevenir un cansament dolç i profund, i no volia res més que adormir-me entre les herbes altes i solejades, com si fossin un núvol d'or, un

bressol diví, però al mateix temps, ho temia: no sabia en quina banda em despertaria després.

—T'hauràs de decidir —em va dir Josafat, que se m'havia apropat en silenci i em fitava dempeus, des de la seva alçada llegendària—. Jo ja he fet tot el que havia de fer. I ara tens la serp.

La va picar amb la seva vara, i ella va alçar el cap i va obrir les mandíbules flexibles tant com va poder, ensenyant la llengua i les dents, xiulant com un oracle.

—Mala bèstia... —va murmurar ell per sota la barba.

Vaig témer que li clavés un cop de pal o que la trepitgés amb els seus sabatots de pell de conill, i vaig afanyar-me a protegir-la amb les mans.

—Ella ve amb mi! —vaig cridar-li.

—Prou que ho sé, que se'n va amb tu... Et penses que la deixaria quedar aquí? No veus que tot i sent femella no hi ha per on *empitonar-la*? —va bramar fent un moviment grotesc amb els malucs—. Què hi penses fer tu, Romeu?

I va esclafir a riure com si anés a rebentar, però en comptes d'això va deixar anar gripaus negres per la boca, i del darrere li sortia un vendaval prudent que li feia bellugar la túnica de sarja com si fos un penell. I cada gripau i cada ventositat feien recargolar de riure encara més en Josafat, i em vaig afanyar a marxar abans que s'esbudellés allà

al mig i els ullals esmolats d'en Ca escuessin les seves entranyes. La serp se'm va cargolar al turmell i vam sortir corrents camí enllà.

El cel es va enfosquir de cop. Els núvols creixien com castells, gegants carregats d'una ràbia que ben aviat van deixar anar. Em va costar saber de què es tractava: era una tempesta. Per fi! Per primer cop. Del cel en queia pluja de veritat, pluja que mullava la pell, i més amunt llamps i trons, tota la bogeria del cel deixada anar, com un regal beneït.

Vaig córrer fins que vam trobar els primers arbres, i enmig d'un cercle de roures, una petita cova, una balma, amagada per la fullaraca verda i negra, daurada. Ens hi vam aixoplugar.

Allà, la serp es va desfer de la seva capa platejada i lunar i en va sortir, descargolant-se a poc a poc, la noia de cabell cobalt. Era ben nua.

—Tinc fred —va dir.

I jo em vaig posar a tremolar, primer un tremolor lleu, que de seguida es va convertir en un atac d'espasmes i després, en unes convulsions electritzants que em van dur al col·lapse.

29.

—Tranquil, *sire*, tot està controlat.

La veu d'Efendi em va fer obrir els ulls com un despertador familiar, però no em trobava a l'apartament. El meu cos estava envoltat per una membrana esfèrica transparent que semblava respirar pel seu compte, com una bombolla orgànica que m'embolicava.

—Què ha passat? On soc?

—Els espasmes ja han estat neutralitzats. És a l'EAS.

—Quins espasmes?

—Aquesta nit, mentre dormia. Per poc no li fan perdre la consciència. He hagut de donar l'alarma.

A part del terminal des del qual Efendi em parlava, a l'altra banda de la membrana no hi havia

absolutament res. Les cambres de l'Esfera d'Aïllament i Seguretat eren circulars. Jo era al mig, de manera que se'm podia veure perfectament des de qualsevol angle.

—Els metges creuen que pot haver estat el nou medicament.

—El cobalt?

En aquell moment va entrar a la sala un home cobert de cap a peus amb un vestit estanc, amb prou feines li veia la cara.

—Com es troba? —em va preguntar—. És conscient de qui és i on es troba?

Vaig fer que sí amb el cap.

—Les seves constants vitals ja estan normalitzades. Creiem que pot haver estat una hiperreacció.

—Creia que era un simple suplement per enfortir els hematòcrits.

—Ho és. Però deu haver fet un efecte de sinergia amb alguna altra cosa... —Es va apropar al màxim a la meua bombolla i se'm va quedar mirant fixament—. Del seu organisme o de l'exterior. Això és el que més ens preocupa.

—Per això em tenen aïllat?

L'home va fer mitja volta sense respondre. Mentre caminava cap a la porta de sortida de la cambra, em va semblar que la seva silueta gegantina, amb una lleu coixesa de la cama dreta, em resul-

tava familiar. Abans de desaparèixer del tot, em va arribar una bafarada impossible de romaní, de gos moll i de gallina.

30.

—Les olors —em va dir ella, enroscada al meu pit, passejant els dits per la meva aixella—. És el que més trobava a faltar. Les serps no tenen olfacte.

El meu sexe, a punt d'esclatar, era una bomba sota els seus narius que s'inflaven i es desinflaven, assedegats. El meu cos hiperreaccionava i interferia en el seu fins a portar-me al límit del col·lapse. Era gairebé dolorós, i al mateix temps, aquell estat extrem era la sensació més plena que havia tingut mai.

—Tu com te'n recordaves? Com et recordaves que podíem fer això, que érem això?

L'hi preguntava amb incredulitat i amb un punt de ràbia, sentia que havia viscut enganyat, cec, sord, mut.

—Per les reminiscències —va dir posant els ulls en blanc—. I per les visions.

—Potser són la mateixa cosa.

—Sí, ho són. No hi ha principi ni final, ja t'ho vaig dir, per tant no hi ha record ni premonició. Només una sola onada que se'ns endú a tots. El temps de la serp.

El seu cos començava a gronxar-se de nou al voltant dels meus malucs sensibles, i el meu desig tornava a créixer, al mateix temps que els ulls se m'amaraven de bellesa i de misteri.

—Per sempre? Vull dir si és una cadena contínua, un llaç infinit.

—Jo no ho sé tot —va dir mentre ficava la seva llengua dins la meva orella—. Potser ningú no ho sap.

M'inoculava el seu dolç verí per mitjà de la saliva i les paraules, i jo em sentia desmaiar.

—Bé ho ha de saber algú, almenys un. La paraula...

Va inspirar la meva respiració, com si em volgués xuclar l'alè, i vaig sentir com se m'enduia cap a dintre seu. M'obligava d'aquesta manera subtil a entrar-hi, a barrejar-m'hi, a penetrar-la i seguir-la fins on ella em volgués dur. Vaig perdre el sentit del temps. Em vaig buidar a dins seu. Després em vaig desfer en llàgrimes, perquè era insuportable aquella sensació d'estar tan buit i tan ple al mateix temps.

—Voldria que també tu entressis en mi —vaig dir-li després.

No s'hi va pensar.

—Tanca els ulls —va ordenar-me.

Vaig fer-ho i vaig tornar a sentir el seu xiuxiueig de serp. Reptava cames amunt dibuixant una espiral al voltant de la meva carn, humitejant-la, provocant calfreds als genolls, les cuixes, el plec de les natges. Em vaig deixar fer. El seu cap lúbric s'obria pas cap al forat més fosc del meu cos per posseir-me sencer.

31.

Androgin: ésser perfecte, rodó, que conté els dos sexes a la vegada, de forma bella i indestriable. Origen de la humanitat. Equilibri còsmic i total dels oposats. Principi. Fi. Tot i no res. Equació impossible i desitjable. Nirvana.

En l'art alquímica, síntesi dels elements que procura l'or. Equiparable a la pedra filosofal.

Veritat.

32.

Un grup de cossos uniformats m'observava des de l'altra banda de la bombolla de l'EAS. Assenyalaven parts del meu cos i es feien indicacions que jo no comprenia. Vaig mirar cap al terminal, però Efendi no hi era present.

—Efendi! —vaig cridar-lo. Però no responia, com si el sistema estigués desactivat. Em vaig sentir sol i desemparat.

El grup de metges donava voltes per mirar-me des de tots els angles. Un d'ells, aquell tan alt, duia a les mans un petit reflector, un mirall. Va ser així com vaig poder veure el meu cos, i allò que examinaven tan atentament: al meu pit pla propi dels cromosomes XY li havien crescut pits, fins a con-

vertir-se en un dels atributs més inequívocament identificables dels individus de cromosoma XX.

Espantat per aquella imatge, vaig provar d'arrencar-me els elèctrodes que tenia enganxats a la pell, i tota la resta de cables i circuits. Em vaig voler aixecar de cop, i llavors l'alarma es va disparar i dues figures vestides de taronja van entrar a la bombolla per immobilitzar-me, mentre els altres s'arraconaven contra la paret circular de l'habitació, i la figura més alta fugia per la porta d'entrada amb el mirallet amagat sota el braç.

33.

Haviem de fugir de la cova, la cova del nostre amor, i arribar com fos a la casa del fanal blau; al santuari, com li deia Josafat.

Em vaig palpar el tòrax, sense trobar-hi res d'estrany. La serp tornava a ser una serp, però vaig observar que li creixien petites plomes sobre les escates.

—Què serà després? —vaig demanar-li.

I ella va dir, amb el seu llenguatge secret, sense dubtar:

—Una estrella al front.

Va tornar a caure en un d'aquells silencis insondables, i se'm va enroscar al turmell. Així, vam sortir a la planúria, amb por que en algun racó fosc ens esperés el bastó de Josafat. La lluna creixia.

Les herbes es retallaven negres sobre la terra groga. Res no semblava poder destorbar la nostra pau de caminants.

«La natura gaudeix d'amagar-se.» La serp va xiuxiuejar aquella frase que tant li esqueia, i que em seduïa amb el seu so savi i sibil·lí. Així vam continuar caminant; per la jungla, per la selva, per la taigà, el desert i la devesa; aquella nit vam travessar tots els paisatges de la terra. Érem lúcids somnàmbuls, vidents encegats, els únics éssers vius sotjant una superfície adormida i sedosa.

A poc a poc, sense que ens n'adonéssim, es va anar fent clar. Les flors es confonien amb llunes; les estrelles, amb gotes d'aigua; la serp, amb les artèries gruixudes que em pujaven del cor al cervell. Els meus ulls provaven d'acostumar-se al nou paisatge. Unes passes per davant meu, unes cuques de llum saltaven d'una banda a l'altra del camí. Eren ràpides i juganeres, imprevisibles. Vaig pensar que eren un signe de bona fortuna, que ens indicaven la direcció cap al santuari, i em vaig posar a seguir-les automàticament. Atribueixo a la pressió amorosa de la serp sobre la meva caròtide el fet que trigués massa estona a adonar-me que, enganyats per aquells focs fatuus, estàvem caminant en cercles.

En el precís moment en què ho vaig pensar, una cuca de llum va fer un salt ferotge cap a les ninetes

dels meus ulls, em va deixar cec per un instant, i després en va venir una altra, i encara una altra, que jo provava d'espantar sense aconseguir-ho, fins que un eixam de guspines voladores brunzien per tot el meu rostre, deixant-me eixordat i incapaç de fer res contra aquells éssers visibles però intangibles que semblaven mofar-se de mi.

Vaig sentir la rialla sorneguera, i allò em va fer desentendre'm de les llumetes que se'm crusprien i mirar més enllà, buscant-lo amb ràbia: Josafat, amagat entre els troncs foscos que iniciaven l'alzinar, es pixava de riure mentre em feia la rateta amb un bocí de mirall.

34.

—Ha estat ell, ha estat ell! —vaig cridar assenyalant la porta de l'EAS mentre els dos homes vestits de taronja provaven de reduir-me.

Els metges, a fora, es miraven amb cara de no comprendre res. Em van immobilitzar de mans i peus, però mentre em van deixar la boca lliure, vaig continuar cridant el nom de Josafat.

—No hi ha ningú aquí que es digui així, calmi's —em va dir un dels doctors.

—L'home que acaba de sortir!

Va comentar alguna cosa en veu baixa amb el seu company, i l'altre va fer que sí amb el cap.

—Aquí no ha sortit ningú. Érem tres fins que han entrat els dos membres de seguretat. Cinc, en total. Compti-ho vostè mateix.

—Duia un mirall amagat!

Uns dels homes de taronja se'm va acostar amb una xeringa carregada.

—Per què hauríem de voler enganyar-lo? Digui... És el nostre pacient, no el nostre enemic. Només volem el seu bé.

Vaig sentir la punxada al braç.

—Ell volia que sabés la veritat. El meu cos...

—El seu cos està patint algunes alteracions, sí. Això ja ho sap, oi? Per això és aquí.

—Quines exactament? Per què...?

Els doctors van tornar a parlar entre ells. El món se m'anava desdibuixant.

—D'acord. Ho vol veure? No hi tenim cap inconvenient.

Vaig fer que sí amb el cap, ja amb una forta sensació de somnolència. Les parets de la membrana de protecció es van convertir de cop en enormes miralls que, en comptes de deixar-me veure el món de fora, em reflectien a mi des de diversos angles, multiplicat fins a l'infinit, com si em trobés sota una cúpula geodèsica. L'últim que vaig veure va ser un cos lligat de mans i peus sobre una llitera: no es podia dir que fos un cos d'home ni de dona, ni jove ni vell, fins i tot era difícil decidir si es tractava d'una persona o d'un animal aberrant.

35.

Quimera: bèstia impossible, filla de la serp Equidna, feta proporcionalment de parts de felí, caprí, au, i rèptil. La concentració de característiques el fa un ésser omnipotent, capaç d'habitar en tots els elements de la Terra. La figura primigènia va mutar en esfínx, a la qual es van afegir atributs humans propis d'ambdós sexes —barba, pits— i poder oracular. Com en la representació simbòlica dels quatre evangelistes cristians, els seus components animals responen originalment a les constel·lacions celestes que presideixen cada una de les quatre estacions de l'any.

Dit també d'una fantasia irrealitzable. Com que els molins siguin gegants, els barrets, serps que s'empassen elefants, o els morts es comu-

niquin amb els vius, a una distància sideral. Que no hi hagi distinció entre el somni i la vigília. Que l'espai i el temps siguin una mateixa cosa: no res.

36.

—No us devíeu pas pensar que us deixaria anar-hi tots sols? —va dir rient encara Josafat—. Jo en soc el guardià. I a més, tinc les taules de la llei —va insistir posant-se la mà dins la túnica, on guardava un pergamí enrotllat a l'altura del pit—, mai no he pogut desxifrar-les, potser ha arribat el moment.

Josafat era el guardià d'un santuari, com ell en deia, que no sabia ben bé què custodiava ni per a qui. Parlava d'una força ominosa que, amb el seu alfabet dels arbres i aquells altres codis dels quals fins aleshores no m'havia parlat, li havia encomanat aquella missió des de no recordava quan.

—Temps immemorials —va sentenciar, mirant al cel.

La serp se'm va desenroscar del turmell i va anar pujant cama amunt fins a emmotllar-se'm als malucs i envoltar-me la cintura. Les petites ales que li havia vist néixer feia poc ja feien la mida d'un polze i, en comptes d'ales d'insecte, s'assemblaven a les ales plomades d'una au. Josafat, quan la va veure, va fer amb els dits un seguit de gestos petits i estranys a diferents parts de la seva cara: les orelles, les galtes, les conques dels ulls.

—Que Déu ens agafi confessats —va dir.

I, precedit d'en Ca, va començar a obrir-nos camí.

L'alba era lluminosa com un migdia, els ocells queien a plom del cel. Es feia difícil no trepitjar els seus petits cossos fets d'aire i de plomes; semblaven sacs de gemecs. Vam caminar tot el dia, deixant enrere el bosc de roures i també les alzines, amb les seves fulles arrissades que feien fressa de desig. Vam avançar amb aquella música d'ocells i d'arbres, instruments de vent primitius, fins que en declinar la tarda vaig aixecar el cap i vaig veure aparèixer l'estel. El seu raig verd se'm va dibuixar al front. La serp es va estremir i li van créixer encara dos parells d'ales noves, blanques, immaculades. Vaig dir a Josafat que ens convidria buscar aixopluc per aquella nit, no tant perquè em calgués reposar, sinó perquè em delia per retrobar-me amb la meva amant.

Un cop sols, al fons d'una cova, la serp va tornar a transformar-se en la noia del cabell cobalt. Nua de cap a peus, la seva pell em va semblar més suau, el seu sexe, més acollidor encara que l'altra vegada, les seves mans, més hàbils i temptadores. Els seus llavis van buscar els meus pits ja femenins, que creixien a les fosques com raïms làctics, i que ella xuclava per nodrir-se i assedegar-se. Els nostres cossos formaven una sinya perfecta que bombava líquids al mateix temps que els engolia. El cercle primigeni, l'ouoboros. Vaig pensar que era així com s'havia creat el món i els meus ulls van vessar llàgrimes que tenien gust de pa i de vi.

Ella va llepar-les i va dir:

—La fi de les nostres recerques serà arribar allà on vam començar.

Al matí, en despertar-nos, s'havia convertit en una àliga que reposava a la meva espatlla. Al meu costat, on ella havia jagut durant la nit, hi havia un ou gran com el d'un estruç.

37.

La membrana de l'EAS batejava com un cor dilatat i suau. Niat al seu interior, em semblava un llençol dubitatiu que no es decidia a cobrir-me definitivament. Em costava respirar. L'habitació era buida, excepte pel terminal, que continuava reposant allà al costat, apagat.

—Efendi —vaig dir amb un fil de veu—. Ets aquí?

Em vaig mirar el monitor una bona estona, esperant una resposta, o almenys, veure aparèixer la consoladora pluja de càpsules color pastel. Em va venir un gran cansament. Vaig sentir que s'obria la porta de la sala i vaig tancar els ulls, fent veure que estava adormit. Els metges m'examinaven des de l'altra banda.

—Extraordinari —va dir un d'ells.

—Però massa perillós per conservar-lo —va respondre un altre.

Devien anar fent cercles al meu voltant, perquè les veus les sentia cada vegada en un punt diferent de l'espai.

—Creu que s'ha degut al cobalt?

—Al cobalt només, no. És cert que pot produir reaccions inesperades, però tan sols en individus que ja hi estiguin predisposats.

—Un defecte de naixement?

Es va fer un silenci una mica més llarg.

—Una reminiscència —va dir l'home amb un deix de tristesa—. Encara no podem controlar-les del tot. I algunes són ingovernables.

—Així doncs?

—Demà, si no hi ha canvis.

Vaig sentir com sortien de la sala. Vaig esperar un temps prudencial i vaig tornar a dir el seu nom, sabent que era la meva última esperança:

—Efendi!

Fora, molt lluny, em semblava sentir-hi alarmes desbocades com crits de sirena que travessaven d'una punta a l'altra la ciutat. Em vaig imaginar que dòlmens i megàlits, mesquites i pagodes, sepulcres i obeliscs desfilaven per les avingudes blanques, embogits.

Llavors, una llum blava, com una estrella, es va encendre al centre de la pantalla.

38.

—Altíssim meu! —va bramar Josafat, quan em va veure sortir de la cova amb l'àliga al braç dret i l'ou a la mà contrària.

No era capaç d'explicar quin efecte poderós va causar-li aquella imatge, però el va fer caure a terra de genolls. Quan va haver acabat de fer els seus signes secrets, es va posar dempeus, i tal vegada amb més coratge que abans, va tornar a posar-se al capdavant de la petita expedició per protegir el nostre pas amb la seva corpulència. Ca donava voltes al voltant del seu amo, anticipant-se i ensu-mant els matolls per si algun perill s'hi amagava. Jo confiava que ja res no podia interposar-se en el nostre destí de pelegrins, que teníem a tocar. Només ens calia travessar la pineda.

Era un dia clar i blau, blau cel, blau del tot. Les plomes de l'àliga eren ara completament daurades i em transmetien escalfor, alegria, confiança. Em va semblar que ja havia viscut aquell moment. Llavors, com a la meva primera visita de control al CIMA quan ja havia començat a albirar-la, vaig veure aparèixer la casa. Ja no seria només producte de la meva imaginació: aviat podria tocar-la, obrir la porta, ficar-m'hi a dins. Entendre què volia dir. Descobrir la Paraula.

L'ou que sostenia a la mà va començar a tremolar. Em vaig aturar i vaig mirar l'àliga per si deia alguna cosa o emprenia alguna acció, però no va immutar-se. Josafat estava tan sorprès com jo. Em vaig agenollar per dipositar l'ou a terra, sobre un tou de molsa, i després em vaig enretirar. L'ou tremolava com una fulla d'àlber, com una espelma, com una pregària, i finalment es va escrostonar. De dins en va sortir una minúscula vaca blanca i perfecta, tota ben formada, fins al més mínim detall —les articulacions, les peülles i fins i tot una llengua rasposa i tendra que sortia de la boca rosada i humida demanant de mamar.

Aquella criatura va provocar en tots nosaltres una infinita tendresa. El bosc havia emmudit per respecte.

—Traiem la força del silenci de Déu —va dir solemne Josafat.

L'estel que ens guiava al cel s'havia dividit en quatre astres que es van situar just al cim dels nostres caps.

—El tetramorf... —va murmurar Josafat, encara agenollat davant la petita vaca blanca—. Ara ja ens hi podem presentar. Està escrit. —I va tornar a tocar el pergamí que amagava sota la roba.

Pel darrere de la seva capa em va semblar veure com treia el cap una cua de lleó. Va agafar la petita vaca albina amb les seves manasses i me la va acostar a la mamella perquè l'alletés. Així ens vam posar en camí: Josafat, la vaca, l'àliga i jo.

L'últim tram va ser d'una placidesa inèdita. Les agulles dels pins amortien l'esforç dels genolls i omplien l'aire d'un perfum resinós que em recordava els beuratges que havia pres a la cabanya i que m'havien permès viatjar fins allà sense haver-hi estat mai de cos present. El bosc es va anar aclarint, fins que ens vam trobar ja gairebé al cim, en un prat de muntanya verd i amorós, al final del qual hi havia el santuari.

Josafat remugava una lletania:

—Encara que tingui gana i tingui pa, no menjaré. Haig de dur l'estómac buit la primera vegada que us vegi.

Havíem arribat davant la porta de roure tancada, il·luminada pel fanal blau, el lloc on esperàvem trobar totes les respostes, la clau: la paraula origi-

nal. Érem home i dona, cos i ànima, bèstia i humà, àguila i serp i lleó i bou i vaca.

—Altíssim! —va cridat Josafat enfollit, mentre brandava al cel el pergamí enrotllat que havia tret de dins la túnica—. He conservat les taules de la llei!

Però res no ens va respondre.

Les parets eren cobertes d'esbarzers. No hi havia escletxa per on poguéssim entrar o enfilarnos. Vam provar d'empènyer la porta amb totes les nostres forces, però no va grinyolar, ni amb prou feines es va moure. Vam repassar amb els dits els escaires i les bieles, per si cedien, però no ho vam aconseguir. Vaig demanar a Josafat que m'alcés sobre les seves robustes espatlles per veure si, per la part superior, aquella porta que ens estava vedada deixava entreveure cap raig d'esperança, una escletxa cap al seu interior. Va ser així com la meva mà esquerra es va anar a repenjar a l'arc de marbre cobert de males herbes. Per primer cop el tenia a l'altura dels ulls: hi havia unes lletres gravades, o potser eren xifres antigues, un idioma extingit. Vaig apartar els esbarzers, dolorosament, les espines em punxaven i m'obligaven a anar a poc a poc, descobrir la inscripció lletra a lletra. El cos em va començar a tremolar amb violència i horror endevinant que aquella era la Paraula, i d'un sol gest vaig esban-

dir la malesa i se'm va revelar per fi, sencera, la paraula que cercava, la paraula original, la que ho contenia i responia tot.

39.

—*Sire*, soc jo.

No estava segur de si era la meva feblesa extrema la que em feia patir al·lucinacions visuals i auditives, o si de veres Efendi havia vingut a trobar-me des del terminal, a l'altra banda de la membrana de protecció de l'EAS on jo restava malalt i captiu.

A fora es va fer el silenci total: ni sirenes, ni alarmes. Vaig tenir la certesa que a la Ciutat Blanca, com sempre, tot estava controlat i en calma. La veu d'Efendi em va semblar més humana que mai. Li vaig fer un gest subtil amb la mà a manera de salutació, em costava parlar.

—No s'esforci, no cal —va dir.

La seva frase em va fer venir llàgrimes als ulls. No tant per la familiaritat amb què em tractava — era l'únic que coneixia prou bé els meus pensaments perquè no em calgués materialitzar-los en paraules— sinó pel que tenia, em semblava, de resignació. Va trigar uns segons a tornar a parlar.

—Per què va voler fugir?

Vaig aclucar els ulls, les parpelles em pesaven més i més. Em sentia incapaç de suportar el judici d'Efendi, si és que ho era, incapaç sobretot de defensar-me'n amb la pura i simple veritat: que no havia estat per voluntat pròpia, que les imatges inesperades i els desitjos incontrolables havien aparegut tots sols, com si tinguessin vida pròpia, una existència paral·lela que jo desconeixia fins aquell moment. No em va caldre dir-ho, ell va comprendre.

—Però hauria pogut evitar-los...

Vaig fer que no amb el cap, i ell va tornar a emmudir per uns instants.

—Mai no ho podré entendre, això, de vosaltres.

Era el primer cop que sentia parlar Efendi amb aquell genèric, «vosaltres», en comptes de referir-se a mi únicament i individualment amb el distant i respectuós *sire*. Va ser l'ús d'aquell plural el que per primer cop em va fer sentir part d'una espècie pròpia, diferent a la seva, i saber que aquella era precisament la nostra màxima diferència.

—Vau voler fer-nos a imatge i semblança vostra, per substituir-vos allà on nosaltres som millors. I ho hem fet tan bé com hem sabut. Jo diria que millor del que mai hauríeu imaginat —va continuar.

La llum blava del centre del monitor parpellejava com un batec al ritme de les paraules d'Efendi.

—No hem volgut fer res més que cuidar-vos, protegir-vos dels defectes propis de la vostra espècie, avançar-nos als vostres desitjos i pensaments, portar-los al límit, a la seva expressió màxima. Prendre'n la direcció. Fer-los realitat com si fossin obra vostra. Fer-vos millors. Gràcies a això, els mals han estat erradicats i el progrés i la riquesa s'han fet exponencials, hem aconseguit que visqueu en un món segur i confortable, higiènic i ordenat, del tot efectiu: la Ciutat Blanca.

Hi havia cert orgull en la veu d'Efendi, com un artista que contempla la seva creació.

—Per això no entenem les reminiscències.

En la llum intermitent del monitor vaig començar a veure-hi un fanal blau. Per molt que intentava romandre allà, present, dins la membrana d'emergència, escoltant i provant d'entendre les paraules d'Efendi, la visió del santuari s'imposava a la meua voluntat.

—Ho veu, *sire*...?

Mai no havia escoltat una mostra tan gran de tristesa. Vaig allargar la mà cap a ell, tot i saber

que era impossible tocar-lo. La llum blava es va fer més intensa fins que va ocupar tota la pantalla, i després tota la sala, i de cop em vaig sentir enèrgic com mai, lleuger i alegre, com si per fi fos a punt d'arribar al meu destí.

—Desconnecti'l.

40.

En aquell mateix instant, vaig sentir un soroll metàl·lic i el pany de la porta de roure del santuari va girar tot sol. Josafat em va baixar de les seves espatlles i em va deixar a terra. Vam sentir una remor llunyana d'animals al galop. Ràpidament ens vam apartar perquè no ens esclafessin: un ramat de cérvols, eugues i cans blancs saltava a l'exterior del santuari, udolant i creuant l'aire espès com si fossin globus inflables, llanternes de paper amb el cor il·luminat per petites espelmes pàl·lides.

Quan vam haver recuperat l'alè, vam entrar-hi nosaltres. Els xiprers que havia vist en somnis, els xiprers que escrivien al cel i m'havien parlat des de lluny van gronxar-se fins que les seves capçades van tocar a terra com si fessin una reverèn-

cia. Tot al voltant va començar a cruixir. Vam mirar davant nostre sense poder creure el que estàvem veient: la paret del fons havia caigut del tot i deixava al descobert el que hi havia a l'altra banda.

—El mar...

A la Ciutat Blanca ens havien dit que era només una llegenda, un ésser mitològic que existia a l'Antiguitat. Una bèstia que s'empassava els homes. Ens vam apropar a la paret en runes, i vam pujar al cim per veure millor l'horitzó que s'estenia més enllà d'un ferotge penya-segat. Feia soroll de bèstia afaçada i olor de cos podrit, de fetge i genitals. Deien que tenia la mateixa composició que la nostra sang. Era profundament blau, blau cobalt, *royalblau*, i ens cridava. Era el nostre destí.

Un camí blanquinós es dibuixava sobre les aigües, i una fila mil·lenària de petits cossos anava desfilant cap al seu si, amb una resignació pacífica, serena. Els rostres no eren tristos ni exultants, mostraven una neutralitat de màscara de guix a punt de ser pintada de nou, o esborrada definitivament en la humitat profunda del líquid redemptor. Ens hi vam afegir; ens lliuràvem de bon grat a la cadena de desmuntatge, oferint les peces del nostre cos a una força major, inabastable, que ens eximia de qualsevol culpa o dolor.

Era una rendició total per a la qual havíem estat cridats, per a la qual havíem nascut, i el gran es-

tómac lluminós que se'ns empassava ho feia amb la reverència d'una hòstia consagrada, esfèrica: un sol eclipsat. El batec del nostre cor era ara un gran tambor que ens ressonava fora del pit, i s'expandia més enllà de la ciutat, del mar i les muntanyes, més enllà de l'oceà, dels continents i de l'atmosfera, de la galàxia, fins que vam deixar de percebre res, i a les oïdes ens va quedar només un xiulet agut i perllongat, com un lladruc elèctric i profund, que ens cridava cap a l'altre costat, de tornada a casa del nostre senyor, l'autor de tota vida, llei i paraula, la paraula primera i última:

EFENDI

APÈNDIX
Taules de la llei inscrites
al pergamí de Josafat

1100011010100001110001010101010011100100010
1010001001110010101010010001010100001111010
01010101010101001010101010100000011111001
0101010101011111101010000010001000111110100
100100001001000010001000101010101010101110
100010101010101000000010100010000101111111
100011010010011101001001000010001000100001
110001010101010100011101010101010111111101
0000001000010001001000101111111101001010101
0100100010010001000010111010001000100010000
0101010101010001010101010100100101011100001
0101100010010010101010011100100010010010101
0101000000110011111110011100100100101001010

001001001110010010010010001000001000100100
0100111100001000101010101010000011100100101
011111111000001011010101011101111110000000
101010100101010010101010101111110100000001
0010100100100010011110010100011101000001010
10100010001001001010101110101010101010101
0101010101000100101010101110010010001001000
1010001010100101001001001001001001010101010
111110100010001001010101010111111100000
111010101010101010111010000000101010101011
11100100010010010010001111111111100000110
101010101111100000000001010010010101010101
1110010011100010001000100101110001000111000
100010101011011111100000000001110101010101
010111101001011000010100110101010100001101
10010101010101010100000010101010111010010110
1010101010100011100100101010111010101010100
0100010001001111101010101010100001011101111
0110001010100010101000101011101010000011010
1011101010010010101010100010010001111101010
1010101010001010110101110100001010101010101
01110100010001000000101010101011101001010101
010100000111100101010101110000011111110100
1001010010010000111110100100100111000011001
10100100010111100000001010101010101011110000
11011010101010101010001011000101010001010010
0010001110101010101000111010010101010100001
0101010101010001010101011111000101010101010

0010010001001001111100100100100010000111000
0000101000111111100101010101001010101011010
1010101010010001000101011101010101011101001
0101010111010101010010010010011110010010101
0101010111110000101010101001010101010100101
0111000000100101010101000001010110001011111
0001011111000111010010001110001001010111010
010110101010000100111001010101010101010111
0101010001010101010100101010101011101010010
0101011101001000100101010101010101000101010
101010100010100100101010101010101010100100100
1001011111100000010010010101010010001010101
0000010101010101010101111000001010111010101
010101011111000010000001111111001010001001
00111001001001010001010101010101010101111101
0101010101001110100100100100001001010100111
1100010101010101001010100100101010100101010
1101000000101010101001010101101001110010010
010010101001011111111100101011101010100001
0101011110000001001010101010000101010101010
10101110\$

